

Hồi 23

Thăm Bích Ba Hồ

K

iểm Phi thấy tình hình như vậy đã đoán ra được một phần nào rồi, liền gật đầu đáp:

- Người chủ võ môn muốn dặn bảo gì, xin cứ lên tiếng!

Dư Nhân đưa mắt nhìn Biện Hồ một cái rồi nói:

- Đặng đại hiệp nhận thấy thằng nhỏ Biện Hồ ra sao ?

Kiểm Phi đáp:

- Tư chất và thể lực của y đều thuộc hạng thượng thặng.

Dư Nhân nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội nói tiếp :

- Y là một đứa trẻ mồ côi, cha mẹ của y đã bị người ta giết chết hết. Khi cha y còn sống, có giao phó y cho lão, nhưng lão tự nhận thấy không đủ tư cách làm sư phụ nó, cho nên không dám truyền thụ nhiều võ công của bốn môn cho nó và chỉ bắt nó luyện những võ học gia truyền, chờ dịp may sẽ cho nó theo danh sư khác.

Y nói tới đó ngừng giây lát, lại nói tiếp :

- Vừa rồi lão thấy Đặng đại hiệp võ công thần kỳ, thật là một cao thủ kiệt xuất của võ lâm đương thời, cho nên lão mới yêu cầu Đặng đại hiệp thu thằng nhỏ này làm môn hạ, không biết đại hiệp có vui lòng không ?

Kiểm Phi nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Thôi được !

Dư Nhân nghe nói cả mừng, liền bảo Biện Hồ rằng:

- Biện Hồ, có mau lại đây bái kiến sư phụ không ?

Biện Hồ nghe nói cả mừng, vội chạy lại bái kiến Kiểm Phi một cái rồi lên tiếng gọi:

- Sư phụ ! Xin sư phụ nhận một vái này của đệ tử !

Kiểm Phi khẽ gật đầu và đáp:

- Thôi được, con đứng dậy đi !

Dư Nhân liền bảo một đệ tử đứng cạnh đó rằng:

- Người mau ra sửa soạn bàn hương để y làm lễ bái sư !

Kiểm Phi lắc đầu đáp:

- Khỏi cần ! Tiểu đệ phải lên đường ngay bây giờ ! Hổ nhị, mau theo sư phụ đi !

Dư Nhân cố giữ mãi cũng không được, đành phải đem các đệ tử tiền hai thầy trò chàng ra ngoài sơn cốc và nói:

- Đêm Trung Thu, Bách Độc Môn chúng tôi thế nào cũng có mặt trên núi Mạc phủ để đợi chờ Đặng đại hiệp sai bảo !

Kiểm Phi cảm ơn luôn mồm, rồi dẫn Biện Hổ đi luôn.

Dưới chân núi Chung Nam trên một con đường cát đất vàng, trông tựa như một con trường xà ngoằn ngoèo, khúc khuỷu đi từ phía đông sang phía tây, lúc ấy đầu đường phía Đông, nơi rất xa cát bụi bay mù mịt, có hai người cỡi ngựa phi tới, chỉ trong nháy mắt đã tới dưới chân núi.

Người cỡi ngựa đi bên trái mặc áo dài trắng là một thiếu niên thư sinh trông rất anh tuấn, còn thiếu niên đi bên phải, mặt đen, râu xồm, thân hình vạm vỡ, trông rất oai vệ, là một thiếu niên tráng sĩ.

Hai người vừa đi tới chân núi thì đã gò cương cho ngựa đứng lại. Thiếu niên đi bên phải ngẩng đầu lên hỏi:

- Thưa sư phụ, chúng ta thả ngựa cho nó chạy rông, rồi chúng ta đi bộ nhé ?

Thư sinh đi bên trái gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Người đã thấm mệt rồi phải không ?

Thiếu niên vạm vỡ vừa cười vừa đáp:

- Mới đi được có bảy ngày bảy đêm, Hổ nhị vẫn còn khỏe lắm ! Huống hồ suốt dọc đường lại được sư phụ dạy cho môn nội công tâm pháp, cho nên Hổ nhị thấy tiến bộ lắm.

Thì ra hai người là Kiếm Phi với Biện Hổ từ Cao Lê Cống Sơn một mạch đi tới núi Chung Nam này. Suốt dọc đường Kiếm Phi hết sức chỉ bảo nội công tâm pháp cho cho Biện Hổ, đồng thời lại dùng chân lực của bản thân giúp choy đả thông Nhâm Đốc hai mạch, lại truyền cho y khá nhiều thế võ kỳ lạ.

Biện Hổ vốn dĩ là đại lực sĩ trời ban cho sức mạnh vô cùng, đầu óc lại thông minh, lại được Kiếm Phi hết sức chỉ điểm cho, nên y đã tiến bộ rất nhiều. Hơn nữa Nhâm Đốc hai mạch đã thông rồi thì y học môn võ nào cũng thấy tiến bộ thần tốc.

Kiểm Phi cũng mừng rỡ và được an ủi vô cùng, mỉm cười nói:

- Nếu Hổ nhị cố gắng thêm chút nữa, sau này công lực của người thế nào cũng luyện tới mức siêu phàm nhập thánh.

Biện Hổ mặt đỏ bừng, nhưng cao hứng khôn tả, vừa cười vừa đáp:

- Sư phụ cứ quá khen đấy thôi.

- Nào chúng ta cùng bỏ ngựa xuống, thử đưa khinh công xem sao !

Biện Hồ mặt càng đỏ bừng thêm, ấp úng đáp:

- Hồ nhi không dám !

- Không sao, sư phụ nhường cho đi một quãng đường trước !

Nói xong, Kiếm Phi liền khẽ quát một tiếng :

- Đi !

Chàng giơ tay ra đẩy người của Biện Hồ bắn về phía trước. Nhân cái đà ấy Biện Hồ liền gỡ hết tốc lực khinh công ra, và trước khi đi y còn nói:

- Sư phụ, Hồ nhi đi trước một bước nhé !

Y vừa nói dứt, người đã đi ra ngoài xa mười mấy trượng. Chỉ trong nháy mắt người y đã đi rất xa, chỉ còn lại một cái bóng nhỏ thôi. Kiếm Phi thấy vậy gật đầu lẩm bẩm tự nói:

- Thật là một danh tài đáng để dạy bảo !

Nói xong, chàng cũng gỡ khinh công ra đuổi theo Biện Hồ ngay.

Căn cứ vào bản đồ, chàng đã biết Bích Ba hồ ở đâu đây, nên chàng tiến thẳng về phía đó.

Thì ra Bích Ba hồ ở giữa dãy rừng núi Chung Nam, căn cứ vào lời nói của người đi săn thì bờ hồ Bích Ba có hai mươi mấy gia đình, họ chỉ sống về nghề đánh cá và đi săn, rất ít người ra khỏi núi và cũng theo lời của người đi săn ấy nói, đi từ chân núi Chung Nam đến hồ Bích Ba phải mất mười ngày mới tới nơi và suốt dọc đường là rừng rậm rạp, quanh năm có tuyết phủ và rất nhiều thú dữ nữa.

Nếu mấy năm về trước, không nhờ có một người thợ săn trẻ tuổi đi sâu vào rừng tối, người bên ngoài không sao biết trong rừng lại có một cái hồ như thế.

Người đi săn đó lạc lối hơn một tháng, sau mới về tới nhà rồi không hiểu tại sao y ở nhà có một đêm rồi cả gia đình ấy dọn đi đâu không biết.

Chỉ có họ ngoại của gia đình đi săn ấy là không dọn đi thôi. Người đi săn kia lén về kể hết cho cha mẹ hay bảo đừng có nhớ nhung và đừng kể cho người ngoài biết chuyện, nhưng gia đình ấy mất tích được hai hôm, thì bộ mẹ vợ của y mới cho mọi người hay, bảo trong núi có một chỗ ở rất sung sướng, nhưng vì không biết nên không ai dám đi cả. Đồng thời cha mẹ vợ của y còn nói những người ở đó hung ác lắm, trừ khi được họ hoan nghênh mình thì mới được vào ở, bằng không mình tự nhiên vào thì họ sẽ giết chết mình liền. Vì vậy có nhiều người muốn đi mà không dám mạo hiểm.

Kiếm Phi với Biện Hồ hỏi thăm xong và xem tới địa đồ, nhận thấy không sai chút nào nên hai thầy trò mới đem theo lương khô để vào núi.

Hai thầy trò chạy như vậy, ít nhất cũng được trên trăm dặm.

Biện Hồ chạy được hồi lâu, không thấy Kiếm Phi đuổi tới liền đi chậm lại và lẩm bẩm tự nói:

- Lạ thật ! Sao không thấy sư phụ ? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ?

Y vừa nói dứt thì đã có một cái tay để vào vai y, và bên tai y đã nghe thấy giọng dịu dàng của Kiếm Phi nói:

- Vì sao mà cảm giác của ngươi lại không được thính như thế ? Sư phụ theo ngươi nửa ngày rồi mà ngươi vẫn không hay. Sau này làm sao mà ra ngoài giang hồ đối phó với cường địch được ! Việc gì mà ngươi phải lo ngại cho sư phụ...

Biện Hồ giật mình kinh hãi, vội đáp:

- Công lực của sư phụ cao siêu hơn con nhiều ! Còn người trên giang hồ sao bằng được sư phụ ? Nếu người nào cũng mạnh như sư phụ, thì Hồ nhi làm sao ra ngoài giang hồ được ?

Kiếm Phi vừa cười đáp:

- Khéo chống chế thật ! Xem sau này con còn chống chế như thế nào nữa !

Nói xong, chàng giơ tay ra điểm vào yếu huyệt ở trên đầu vai Biện Hồ, nhưng Biện Hồ vừa cười vừa nhảy ra ngoài xa tránh né.

Hai người vừa đi vừa cười vừa nói, không bao lâu đã đi sâu vào trong rừng núi. Đi được một ngày đường rồi mà vẫn chưa thấy tung tích của Bích Ba Hồ đâu hết.

Vừa đi Kiếm Phi vừa nghĩ thầm:

- Lạ thật ! Sao cái hồ lớn như thế mà kiếm mãi không thấy như thế này ? Huống hồ trong tay ta còn có bản đồ...

Đêm hôm đó hai thầy trò nghỉ ở trong một hang đá. Sáng hôm sau lại theo bản đồ chỉ dẫn mà tiếp tục đi theo vào trong khu rừng. Trong khi đi đường, hễ thấy dã thú ra là hai thầy trò hoặc đánh đuổi hoặc bắt để ăn thịt.

Mặt trời đã lặn, tối ngày hôm thứ hai đó hai người kiếm mãi mới thấy một cái hang động để vào nghỉ ngơi. Đáng lẽ với công lực của hai người này nghỉ ngơi hay không cũng không cần nhưng vì trong lúc đêm tối những dấu hiệu bên lề đường khó phân biệt lắm, mặt khác, Kiếm Phi lại còn phải dạy bảo võ công cho Biện Hồ để mong y chóng tấn tới.

Lúc ấy hai người ở trong núi hoang, tiếng hổ gầm, lang hú ở đằng xa vọng tới khiến cả hai nghe thấy đều hoảng sợ vô cùng. Hai người trong hang động ngồi đối diện nhau, đột nhiên có một tiếng lang hú bi đát khàn tả ở cách hai người không xa vọng tới.

Tiếp theo đó lại có một tiếng lang hú rất dài nữa, hình như tiếng sau này là dùng để trả lời tiếng trước vậy. Hai tiếng lang hú thê thảm khôn tả ấy truyền đi xa mấy chục dặm nhưng sau hai tiếng hú đó rồi thì bốn bề lại yên lặng như tờ hình như những dã thú ở trong núi đó sợ sài lang vậy. Biện Hồ khẽ mở mắt ra nhìn và nói với Kiếm Phi rằng:

- Tiếng lang hú ấy đã làm cho đệ tử khắp người nổi gai lên !

Kiếm Phi cũng cảm thấy tiếng lang hú ấy tâm thần không được yên ổn, liền gật đầu đáp:

- Không biết đó là loại sài lang gì mà tiếng hú của nó lại rùng rợn đến thế !

Biện Hồ cầm luôn cây búa lớn nặng ba trăm cân lên và nói tiếp :

- Sư phụ để Hồ nhi ra giết chúng đi cho rảnh ?

Lúc ấy tiếng lang hú lại nổi lên khiến ai nghe thấy cũng phải đình tai nhúc óc, Kiếm Phi khẽ nói:

- Khỏi cần ! Thứ sài lang này chắc hung ác lắm, nếu chúng đi từng đàn thì thật phiền phức vô cùng.

Rốt cuộc đêm hãi hùng đó đã qua.

Kiếm Phi cùng không biết được đàn chó sói bên ngoài thuộc loại chó sói gì, nhưng nghe tiếng hú của nó thì hình như còn rùng rợn hơn chó sói xan với chó sói tuyết. Cho nên sáng hôm sau, trời đã sáng tỏ và không còn nghe thấy tiếng chó sói hú nữa, hai thầy trò mới dám ra ngoài động, theo bản đồ mà tiến thẳng về Bích Ba hồ.

Hết ngày này qua ngày nọ, hôm đó trời đã xế chiều, hai người vừa đi đến trên một đỉnh núi cao chót vót. Kiếm Phi thấy dưới chân núi có một bãi cỏ rộng mênh mông, cỏ xanh rì như một cái thảm nhung trông rất đẹp mắt.

Ở phía sau tận cùng của cánh đồng cỏ đó một cái hồ rất lớn đến nỗi không trông thấy bờ của bên kia hồ. Bên cạnh hồ có một số nhà cửa khá đông, và trước những nhà cửa đó có mười mấy chiếc thuyền đánh cá. Đồng thời tiếng ca hát của những người thuyền chài đi đánh cá về nghe rất êm tai, quả thật là một Đào nguyên của người đời.

Kiếm Phi thấy cảnh trí yên tĩnh này cũng phải khen ngợi Bích Ba kiếm khách quả có đôi mắt rất độc đáo nên mới tìm ra được chốn Đào nguyên này.

Biện Hồ đứng xem giây lát rồi khẽ nói:

- Sư phụ, nơi đây tốt thật ! Sau này chúng ta được ở đây an cư lạc nghiệp thì thật là sung sướng quá.

Kiếm Phi cao hứng vô cùng, liền gật đầu và bụng bảo dạ:

- Miêu bộ của Bích Ba kiếm khách chỉ vốn vẹn có hơn hai mươi gia đình này hay sao ? Như vậy thế lực của Bích Ba Bang năm xưa ở giang hồ cũng không lớn lắm, nhưng

cứ căn cứ vào võ công của Bích Ba kiếm khách thì bang phái của ông ta sáng lập ra chắc cũng không đến nỗi kém gì bang phái khác...

Sự thật, chàng nghĩ như thế cũng có thể nói đúng và cũng có thể nói là sai.

Thì ra năm xưa lúc Bích Ba Bang xuất hiện trên giang hồ, thủ hạ của bang phái này đi đến đâu cũng đều dùng khăn bịt mặt, ra tay rất ác độc, người giang hồ chỉ biết có một bang mặc áo trắng, cỡi ngựa đen, đầu đội một cái mặc nạ chó sói nom rất hung ác, hành động phiêu hốt, xuất mặt vô thường thôi.

Khi bang phái ấy xuất hiện, tự nhận là đội quân phục thù, cho nên người giang hồ đều gọi là Phục Thù Chi Sĩ, chứ rất ít người biết tên họ cho nên sự ước đoán của Kiếm Phi vừa rồi vừa đúng vừa sai là thế.

Hai thầy trò đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn hồi lâu, rồi từ từ đi xuống bên dưới, tiến thẳng vào trong cái làng nho nhỏ ấy.

Lúc ấy Kiếm Phi đã xác định một việc là cái làng nho nhỏ này, nhất định là chỗ ở của Miêu bộ của Bích Ba kiếm khách năm xưa chứ không sai.

Thì ra, sau khi quan sát kỹ lưỡng, Kiếm Phi đã nhận thấy hai mươi mấy căn nhà ở trong này đều căn cứ vào Bích Ba Kỳ môn trận của Bích Ba kiếm khách sáng chế ra mà xây.

Ai đã vào trong trận thức ấy, nếu không thông thạo trận pháp đó thì vào được mà không sao ra được.

Kiếm Phi dẫn Biện Hồ đi tới trước làng đó rồi, cứ bước theo cổng làng mà vào bên trong. Đi được mấy chục trượng, chàng đã thấy một thiếu niên vạm vỡ ăn mặc rất mộc mạc tiến lên nghinh đón.

Kiếm Phi vội chắp tay chào và hỏi:

- Xin hỏi công tử, nhà của Hồ Vân Sinh ở đâu thế ?

Thiếu niên nọ kinh ngạc vô cùng, nhìn chàng một hồi, mặt lộ vẻ tức giận, nhưng giọng nói vẫn ôn tồn đáp:

- Chẳng hay quý khách tới đây kiếm Hồ Vân Sinh có việc gì thế ?

Kiếm Phi vừa cười vừa đáp:

- Có một người bạn nhờ vả tại hạ tới đây kiếm Hồ Vân Sinh có chút việc.

Thiếu niên lại ngắm chàng hồi nữa rồi đáp:

- Mời quý khách theo tại hạ đi lại đây !

Giọng nói và sắc mặt của y rất là kiêu ngạo và lạnh lùng.

Biện Hồ thấy vậy có vẻ bức mình, nhưng y thấy Kiếm Phi vẫn thản nhiên như thường nên không dám nổi giận, đành cứ phải vác búa đi theo, tiến thẳng vào giữa làng.

Đi được một lát tới trước cửa một căn nhà người nọ liền ngừng chân lại. Kiếm Phi ngấm nhìn căn nhà đó thấy kiến trúc rất tầm thường, cửa nhà hướng về hồ lớn và chỗ bờ ở trước mặt nhà đó có đậu hai chiếc thuyền đánh cá rất đặc biệt. Trên bờ có một cụ già râu tóc bạc phơ, đang nhắm mắt hút ống điếu.

Thiếu niên đi tới cạnh ông già đó, hình như sợ ông già giật mình, nên y khẽ gọi:

- Thưa ông !

Ông già nọ "ừ" một tiếng rồi đáp:

- Cháu đã về đó à ?

Giọng nói của ông già rất hùng, nếu không trông thấy ông ta lên tiếng nói thì không ai dám ngờ một ông già yếu ớt như thế mà lại có tiếng nói hùng mạnh như vậy.

Thiếu niên lại khẽ đáp:

- Thưa ông có người kiếm ông đấy !

Ông già kêu "ồ" một tiếng, rồi hỏi:

- Ai ? Có phải là người trong hồ không ?

Thiếu niên lắc đầu đáp:

- Thưa ông, không !

Ông già lại rít một hơi thuốc thực mạnh rồi hỏi tiếp:

- Có phải là người trong làng không ?

Tiếp theo đó, ông ta phun một hơi khói ra, trông vẻ rất an nhàn.

Thiếu niên lại đáp:

- Thưa ông không phải, người ngoài đấy ạ !

Ông già bỗng mở to đôi mắt, đôi ngươi sáng quắc như hai luồng điện, ngấm nhìn Kiếm Phi.

Kiếm Phi và Biện Hồ thấy đôi mắt của ông già sắc bén như vậy cũng phải giật mình kinh hãi. Hai người không ngờ ông ta lại có công lực thâm hậu như thế !

Ông già kêu "hừ" một tiếng và quát bảo thiếu niên rằng:

- Cháu đứng sang bên !

Thiếu niên vâng lời cúi đầu vái lại rồi lui sang một bên.

Ông già ấy chính là Hồ Vân Sinh lạnh lùng ngấm nhìn Kiếm Phi và Biện Hồ một hồi rồi trầm giọng hỏi:

- Lão phu chính là Hồ Vân Sinh đây ! Ai giới thiệu cho hai vị tới đây thế ?

Kiểm Phi tùm tùm đáp:

- Tại hạ là Đặng Kiếm Phi với tiểu đồ là Biện Hồ...

Ông già vội ngắt lời chàng nói tiếp :

- Lão phu không hỏi tên họ của hai vị !

Biện Hồ thấy ông già vô lễ với sư phụ mình như vậy liền quát lớn:

- Ông già kia ! Sao dám vô lễ với sư phụ của ta như thế ?

Y vừa nói vừa múa tít cây búa một vòng.

Thiếu niên đứng ở cạnh ông già thấy vậy giận dữ quát lớn:

- Cầu tử dám tới đây quấy nhiễu phải không ?

Y chưa nói dứt đã vái Hồ Vân Sinh một lạy và nói tiếp :

- Thưa ông cho phép Phong nhi trối cầu tử nông cuồng này lại !

Hồ Vân Sinh chưa trả lời thì Kiếm Phi lại tùm tùm cười và quát bảo Biện Hồ rằng:

- Hồ nhi, người lui sang một bên !

Nói xong chàng tiến lên một bước và nghiêm nghị hỏi:

- Hồ Vân Sinh ! Người đối đãi khách như thế à ?

Hồ Vân Sinh cười ha hả đáp:

- Thực không ngờ người hậu sinh tiểu tử lại còn muốn dạy bảo lão phu nữa.

Chỉ nghe thấy kêu "soẹt" một tiếng, đã có một luồng gió sắc bén nhằm kỳ môn huyết ở trước ngực Kiếm Phi đâm tới.

Kiểm Phi lướt sang bên tránh luồng chỉ phong ấy, và cười nhạt nói tiếp :

- Hồ Vân Sinh ! Theo đúng lý thì tại hạ phải nhường người ba thế !

Hồ Phong đứng cạnh đó thấy chàng nói như vậy liền la lên:

- Thực là ta tức chết đi được !

Nói xong y múa quyền tấn công Kiếm Phi ngay, nhưng Hồ Vân Sinh đã lạnh lùng quát bảo:

- Phong nhi, người hãy đứng sang một bên !

Y vừa nói dứt đã múa song chưởng như gió nhằm người Kiếm Phi tấn công luôn.

Muốn thử biết công lực của Hồ Vân Sinh ra sao, Kiếm Phi liền vận chân lực ra, giờ song chưởng lên chống đỡ luôn. Chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng thực lớn, cát bụi mù mịt, mặt đất ở chỗ đó cũng bị lõm xuống thành một cái hố sâu.

Hồ Vân Sinh mặt đỏ bừng, lui về phía sau ba bước, còn Kiếm Phi thì vẫn đứng yên ở đó không hề cử động chút nào.

Hồ Vân Sinh vừa đứng vững xong đã thét lên một tiếng rồi múa song chưởng nhảy xổ lại tấn công tiếp.

Hồ Phong đứng cạnh đó cũng múa quyền nhằm ngực Biện Hổ tấn công luôn, mồm thì quát lớn:

- Tiểu tử, lão tử này cũng tiếp ngươi vài thế !

Biện Hổ cả giận đáp:

- Ngươi là cái gì ? Có giỏi thì giở khí giới ra !

Hồ Phong chia hai tay ra đáp:

- Lão tử không thèm dùng khí giới !

Biện Hổ liền rút cây bút xuống đất, chỉ nghe thấy kêu "soẹt" một tiếng, cây búa đã cắm sâu vào trong mặt đất, chỉ có cán búa nhô ra bên ngoài thôi, rồi y vén tay áo lên đáp:

- Được, lại đây ! Lão tử cũng dùng song quyền đối phó với ngươi !

Hồ Phong kêu "hừ" một tiếng rồi nhằm giữa ngực Biện Hổ tấn công luôn một quyền.

Biện Hổ kêu "ối chà" mấy tiếng và đáp:

- À, tiểu tử này giỏi thực ! Vừa mới nói đánh là đã đánh ngay à ?

Nói xong, y múa song quyền lên phản công liền.

Thế là bốn người thành hai đôi kịch chiến với nhau.

Lúc ấy bốn mặt đều có người xuất hiện, tiến thẳng về phía này...

Hồi 24

Nhận Chức Bang Chủ

Hai thầy trò Kiếm Phi đấu với hai ông cháu Hồ Vân Sinh, chỉ thấy trận đấu kịch liệt khôn tả.

Dân làng và những người ở chung quanh và trong hồ đều tới gần xem, số người càng ngày càng đông và hình như họ bao vây chặt trận đấu của bốn người lại vậy, nhưng không ai dám nhảy vào đánh hội và cũng không ai dám nói nửa lời.

Hình như nơi đây có lệ luật là bất cứ ai muốn đấu thì chỉ được đấu với một thôi và họ coi cuộc đấu rất quan trọng, trừ phi được lệnh trên cho phép, bằng không, không ai dám to tiếng nói nửa lời.

Kiếm Phi giở Long vân độn ra, vừa tấn công vừa tránh né.

Võ công của Hồ Vân Sinh cũng rất cao cường, nhất là về môn quyền, hình như y điêu luyện lắm. Lúc ấy y đã thâm ống điều lại, rồi giơ song chưởng lên đẩy mạnh về phía trước, chưởng thế liên miên bất tuyệt, cứ dồn dập lẫn áp tới.

Kiếm Phi thấy vậy liền tùm tùm cười, chàng vừa mừng vừa tỏ vẻ khen ngợi đối phương vì chàng nhận thấy võ công của Hồ Vân Sinh không thua kém gì Lục Thiều Ma Quân.

Hai người tấn công lẫn nhau, thân pháp chàng ngày càng nhanh, kịch liệt khôn tả.

Còn trận đấu của Biện Hồ với Hồ Phong cũng kịch liệt không kém gì phía bên này, nhất là cả hai đều to lớn vạm vỡ, và sức mạnh vô cùng. Chỉ nghe tiếng kêu "lộp bộp" hoài, cả hai cùng đánh xáp lá cà nên mới mãnh liệt như thế.

Thấy chưởng thế của Hồ Vân Sinh càng ngày càng mạnh, càng nhanh, Kiếm Phi biết nếu cứ tiếp tục đấu nữa, thế nào cũng có người bị thương chớ không sai. Nên chàng vội rút lên một tiếng rất thánh thót, và giở thân pháp "Nhất tuyến phiêu" ra, chưởng lực của chàng như vũ như bão, và xuyên ra khỏi quyền phong bóng chưởng của địch ngay.

Hồ Vân Sinh thấy vậy vội kêu "ồ" một tiếng, ngừng tay lại và quát bảo Hồ Phong rằng:

- Phong nhi mau ngừng tay !

Hồ Phong vâng lời đáp:

- Dạ.

Y liền ngưng tay và nhảy ra ngoài vòng đấu thì Biện Hồ thấy địch thủ đã ngưng tay cũng thu quyền lại, đứng ở cạnh cái búa khổng lồ.

Lúc ấy Kiếm Phi liền từ từ chìa tay ra xoay chiếc cà rá hướng về phía Hồ Vân Sinh và mọi người.

Hồ Vân Sinh trông thấy chiếc cà rá của chàng liền tỏ vẻ hoảng sợ và quỳ ngay xuống, lớn tiếng hô lên:

- Bang chủ giá lâm, Thiết chương kim cương Hồ Vân Sinh xúc phạm đại giá, xin bang chủ xử tội !

Thấy Hồ Vân Sinh nói như thế tất cả người trong hồ đều hoảng sợ và ai nấy cũng phải quỳ xuống theo và cùng lớn tiếng hô:

- Sơn Cao Thủy Trường Bích Ba xưng Bang chủ vạn tuế.

Kiếm Phi tươi cười :

- Chớ có đa lễ. Các vị hãy đứng lên.

Mọi người đều đứng dậy, đưa mắt nhìn Kiếm Phi một cách vô cùng cung kính lẫn sự khâm phục khôn cùng.

Hồ Vân Sinh vòng tay:

- Kính thỉnh Bang chủ về Tổng đàn Bích Ba cung.

Thốt xong, Hồ Vân Sinh hướng dẫn Kiếm Phi đến bờ sông bước xuống chiếc thuyền lớn.

Môn đồ đứng trên bờ vẫy vẫy tay, đồng thanh hô to:

- Hoan nghênh Bang chủ !

Kiếm Phi vội bước ra ngoài đầu thuyền khẽ gật đầu mấy cái.

Mọi người lại hoan hô, tiếng hô lại chấn động hơn trước. Tiếp theo đó, chiếc thuyền nhỏ bơi tới gần chiếc thuyền lớn để nghênh đón rồi mọi người rước Kiếm Phi với Biện Hồ lên trên thuyền.

Kiếm Phi vừa bước sang chiếc thuyền lớn thì trong thuyền đã có tiếng nhạc trở lên và đồng thời có nhiều cây pháo bông đốt thăng thiên.

Lúc ấy trời đã tối, những cây pháo bông bay lên trên không nổ bốp bốp và tỏa ra trên nền trời đẹp khôn tả.

Đội thuyền hàng trăm chiếc đó đều quay cả trở về hòn đảo ở giữa hồ và không bao lâu đã sắp tới nơi. Kiếm Phi thấy trên đảo đèn đuốc sáng choang, trong lòng phấn khởi vô cùng, không ngờ Bích Vân kiếm khách lại giúp đỡ mình quá nhiều như vậy. Nhất là

thuyền đi từ từ, tiếng nhạc du dương, những cây bông đủ các kiểu tỏa ra trên không, thù dệt thành một bức tranh vui đẹp vô cùng.

Biện Hồ cứ ngẩn người ra xem và nghe không nói được nửa lời. Đột nhiên trên không có tiếng kêu "bùng, Biện Hồ liền kéo tay áo Kiếm Phi và nói:

- Sư phụ xem kìa !

Kiếm Phi ngừng đầu lên xem, thấy những cây bông đang cháy ở trên không đã hiện ra bốn chữ "Hoan nghênh Bang chủ" màu sắc sỡ, trông rất tuyệt. Rồi bốn chữ ấy từ từ giáng xuống và sau một tiếng nổ "bùng" khác lại hiện ra bốn chữ đỏ "Bang chủ vạn tuế".

Chỉ trong nháy mắt bốn chữ đó lại hóa thành bốn chữ màu vàng "Bang Vận Xương Long".

Tiếng âm nhạc hoan nghênh ở trên đảo đã vọng tới tai chàng. Thuyền từ từ đi vào trong hải cảng, chàng đã thấy trên bờ đứng đầy những đại hán mặc áo dài trắng, tay cầm đại đao, trông rất hùng vĩ. Trước mặt những người ra nghênh đón có năm ông già râu tóc bạc phơ, quần áo khác nhau, nhưng trông người nào người nấy cũng đều tráng kiện.

Kiếm Phi lại còn thấy có một ông già mắt chim ưng, mũi mỗ kết, tuổi trạc trung niên trông rất hung ác đứng trước mặt mấy ông già kia nữa. Chàng vừa lên tới bờ, người trung niên đó đã lớn bước tiến lên, chấp tay cúi đầu vái chào, rồi hai tay để chéo lên trước ngực và lớn tiếng xưng hô:

- Phấn Thiên Đồ Phu Bào Đao xuất lãnh các thủ hạ trường của Bách Ba bang ra nghênh đón đại giá của Bang chủ giá lâm.

Tiếng nói của y rất kêu, trung khí rất sung tuú, hiển nhiên võ công của y đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Kiếm Phi thấy tình hình ấy đã hiểu biết liền. Chàng biết phó bang chủ hiện thời tức là con của phó bang chủ trước kia nay thừa kế cha, còn những ông cụ đứng ở sau y tức là bộ hạ của Bích Vân kiếm khách năm xưa và những người tuổi trẻ đứng ở phía sau là những con cháu.

Trong Bách Ba bang, những người lớn tuổi hẳn biết mình sắp tới ngày viên tịch rồi, thế nào cũng tìm kiếm một người xuất sắc để thừa kế cho mình. Những người đó phần nhiều là các con cháu của họ.

Người nào người nấy cũng đã được lựa chọn kỹ lưỡng, phải có phẩm đức kiêm toàn rồi người đó mới truyền hết võ công cho và còn dồn hết cả công lực sang cho người kế tiếp ấy nữa. Cho nên những người kế tiếp đó bao giờ cũng mạnh và tiến bộ hơn những người trước.

Kiểm Phi thấy đi tới đâu là có bang chúng hoan nghênh tới đó. Khi đi vào tới giữa đảo, chàng thấy những người ở trên đảo người nào người nấy tinh thần đều sung túc, nhà cửa kiến trúc vừa cao vừa đồ sộ, ruộng tốt có hàng nghìn mẫu, thuyền đánh cá đâu đâu cũng có, không những đủ tự túc mà còn dư là khác.

Sau cùng chàng mới đi tới Bích Ba Cung, ở trước cửa cung mã có mười sáu thiếu niên bận áo trắng cung kính đợi chờ, người nào cũng lực lưỡng, lưng đeo Huyết hồng loan đao, thiếu niên đi đầu trông rất anh tuấn.

Kiểm Phi biết bọn người này chắc là Tiểu Phong Khoái Đao rồi đây, chắc thiếu niên này là Cung Phàm, đội trưởng của Tiểu Phong Khoái Đao đội cũng nên.

Kiểm Phi thấy ai cũng vái lạy mình, chàng cũng khẽ gật đầu đáp lễ. Sau đó, Bào Đao dẫn chàng vào trong Bích Ba cung, đi tới đâu, Biện Hổ cũng theo tới đó.

Cung Phàm khẽ bảo Biện Hổ :

- Bạn hãy ngừng bước!

Kiểm Phi quay đầu lại, vừa cười vừa nói:

- Y là đồ đệ của ta, họ Biện tên là Hổ, sau này còn mong các anh em dạy bảo hộ y !

Chàng vừa nói dứt, đã có người chạy lại dẫn Biện Hổ tới chỗ ở của y.

Khi vào tới trong Bích Ba cung, thấy bên trong bố trí rất cao quý và quả thực là nơi hưởng tận hết cả phú quý vinh hoa. Trong cung đã có tám thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo lụa trắng, ông ọ bước lên nghênh đón và thỏ thẻ nói:

- Cung nghinh bang chủ đại gia !

Bào Đao vái Kiểm Phi một lạy nữa và nói tiếp:

- Tất cả công việc ở trong Bích Ba cung này đều do Bích Ba cung chủ phụ trách. Nếu có việc gì xin Bang chủ cứ dạy bảo !

Nói xong, y liền vái chào và rút lui ngay.

Tám thiếu nữ tuyệt sắc cùng vái lạy Kiểm Phi rồi đồng thanh mời Kiểm Phi vào phòng nghỉ ngơi.

- Mời Bang chủ vào Ngọa Thất nghỉ ngơi !

Ngọa thất tức là phòng ngủ, rộng rãi khôn tả, ở ngay tầng cao nhất của Bích Ba cung, dưới đất trải thảm trắng, màu sắc thì tùy theo ý muốn của mình, muốn gì cứ việc bấm nút một cái, nó tự thay đổi ngay. Đồng thời chỉ bấm vào một cái chốt, bốn bên vách đều trầm xuống ngay và lộ ngay ra vách tường xây bằng khoáng chất trong như thủy tinh, người đứng ở giữa phòng có thể trông thấy hết cảnh sắc của toàn đảo.

Nhưng ở bên ngoài thì không sao trông thấy những người ở trong phòng. Ngoài ra lại còn một thứ vách tường trong suốt như thủy tinh và không mở như mấy vách tường trước, nên khi bấm chốt vách tường đó, tất cả anh em trong bang có thể chiêm ngưỡng được mặt của Bang chủ.

Trong cung chỉ có ba mươi sáu vị thiếu niên tuyệt sắc và võ công cao tuyệt để phục dịch cho Bang chủ và canh gác bốn cung. Còn ba mươi sáu vị Bích Ba tiên tử này cũng là cung phi của Bang chủ nữa, người nào người nấy đều tuyệt sắc giai nhân. Đội Tiểu Phong đao thì phụ trách sự an toàn ở ngoài cung.

Kiểm Phi biết rõ những tình hình đó rồi, Bích Ba tiên tử đồng hỏi:

- Thưa Bang chủ, Bang chủ có cần người ở lại để đợi chờ Bang chủ sai bảo không?

Kiểm Phi vội đáp:

- Khỏi cần ! Lúc nào có việc cần, ta sẽ bấm gọi.

Bích Ba tiên tử rút lui xong, Kiểm Phi liền ngã lưng lên trên cái giường mềm mại và nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi.

Sáng ngày hôm sau, Bích Ba tiên tử đem thức ăn sáng vào. Trước khi vào, nàng ta ở ngoài cửa khẽ bấm cái chốt, giường của Kiểm Phi nằm ngũ liên có những tiếng nhạc rất du dương nổi lên.

Lúc ấy chàng đã dậy rồi, nghe thấy âm nhạc liền nói vọng ra:

- Cứ vào !

Một thiếu nữ trông rất khiêu gợi và xinh đẹp, tay như búp măng, bưng một cái mâm bạch ngọc, ồ ồ bước vào. Nàng trông thấy Kiểm Phi đã mặc một chiếc áo dài trắng, đang khoanh tay mỉm cười nhìn mình. Nàng hổ thẹn khẽ vái chào một cái:

- Bang chủ dậy sớm thế ?

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Cô cũng dậy sớm thế !

Nói xong chàng chỉ vào mặt bàn và nói tiếp:

- Cô để thức ăn sáng của tôi lên mặt bàn được rồi !

Bích Ba tiên tử liếc chàng một cách tình tứ, vừa cười vừa đáp:

- Để thị nữ hầu hạ Bang chủ.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Khỏi cần ! Cô nương cứ tự tiện ngồi xuống đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Bích Ba tiên tử liền đặt cái khay ngọc lên bàn, rồi ngồi cạnh hầu hạ Kiếm Phi, vừa cười vừa nói:

- Mời Bang chủ xơi lót dạ !

Kiếm Phi ngồi xuống bắt đầu hỏi chuyện nàng về những việc ở trong cung. Trong khi chuyện trò, chàng mới nhận thấy những Bích Ba tiên tử ở trong cung này đều đẹp vô cùng và võ công cao siêu khôn tả.

Những cao thủ thường của võ lâm có thể không địch nổi các nàng. Còn có một điểm khả ái nữa là bất cứ nàng Bích Ba tiên tử nào cũng giỏi thi, thơ, kỳ, phú, có thể nói là những tài tử của thế gian được.

Chàng vừa ăn sáng xong thì có người vào báo rằng:

- Có phó bang chủ đến xin yết kiến.

Kiếm Phi liền bảo Bích Ba tiên tử dọn mâm, rồi xuống sảnh gặp Bào Dao.

Bào Dao cũng mặc áo trắng tinh, đang ngồi ở phòng khách chờ Bang chủ xuống lầu. Bào Dao vừa thấy Kiếm Phi xuống đã vội cung kính vái chào.

Lúc này đã trông thấy rõ mặt thực của Bào Dao, quả thật không hổ thẹn là Phấn Thiên Đồ PHu, hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, trên bộ mặt xấu xí lại hiện ra anh khí vào trong anh khí của y lại có vẻ sát khí.

Bào Dao nghiêm nghị vái chào và nói:

- Các thủ trưởng cao cấp của bốn bang đều tụ tập ở Bích Ba đường đợi chờ bái kiến Bang chủ, và có nhiều chuyện quan trọng xin Bang chủ giải quyết.

Kiếm Phi đáp:

- Được, chúng ta ra đi ngay.

Bào Dao dọn đường đi trước tiến thẳng ra Bích Ba đường. Khi ra tới nơi, Kiếm Phi thấy tất cả có mười tám người vừa già vừa trẻ đã ngồi chờ ở đó rồi. Ở giữa có một cái bàn, mỗi bên có ba ông già ngồi, ở chính giữa thì dành riêng cho chánh, phó Bang chủ ngồi.

Kiếm Phi với Bào Dao ngồi xuống rồi mọi người mới dám ngồi. Sau khi ai nấy đều an toạ, Bào Dao liền đứng dậy tuyên bố rằng:

- Diển lễ Bang chủ nhậm chức bắt đầu !

Tiếp theo đó một người lớn tiếng nói:

- Kiểm nghiệm tín vật !

Bào Dao cung kính bảo Kiếm Phi:

- Xin Bang chủ để tín vật ở trên bàn !

Kiếm Phi liền để tín vật lên trên mặt bàn.

Các ông già ngồi ở hai bên liền truyền qua tay cho nhau xem, xong rồi trả lại cho Kiếm Phi. Người xướng ngôn lại lên tiếng:

- Giới thiệu !

Phó bang chủ lại đứng lên giới thiệu mọi người cho Kiếm Phi hay. Trong đó có bảy ông già là bộ hạ cũ của Bích Vân kiếm khách tức Long Điện, Phấn Thiên, Vân Sinh, vân vân... Còn những người khác là con cháu của các vị ấy, tuy có đẹp có xấu, nhưng người nào người nấy đều anh tuấn vô cùng.

Giới thiệu xong thì bắt đầu thảo luận đến việc đại sự của bốn bang, bàn tán cả một buổi sáng mới giải tán. Bất cứ việc gì, Kiếm Phi cũng giải quyết một cách thích đáng ngay.

Nửa tháng sau, mọi công việc trong bang mới giải quyết xong xuôi. Hồ Phong với Biện Hổ đều được liệt vào Tiểu Phong Khoái Dao đội và cũng là thị vệ cận thân của Bang chủ. Việc trong bang Kiếm Phi đã hiểu biết hết và đồng thời những người cao cấp đối với chàng cũng đều thông cảm và cũng vì sự thông cảm đó mà ai nấy đều hết sức thán phục chàng.

Một tháng sau, các danh nhân cao cấp đều biết rõ lịch sử thảm khốc xưa kia của chàng, ai nấy đều khuyên chàng nên đem bang chúng ra giang hồ để giương danh của Bích Ba bang và trả thù hộ chàng nữa.

Sắp đến ngày tết Trung Thu, hôm đó trong hội khách sảnh Bích Ba cung tụ tập rất nhiều người, trong đó có cả Tứ đại kim cương, Phấn Thiên Đồ Phu, Bích Ba Bát Long Vương, Cương Tiết Ngũ Kỵ Sĩ và Cửng Phàm, đội trưởng của Khoái đao đội.

Ai nấy đều mặc quần áo trắng, vẻ mặt rất nghiêm nghị, Bào Đao từ từ đứng dậy lớn tiếng đáp:

- Theo ý của phó bốn toạ thì Bang chủ nên sớm dẫn ngay anh em bước chân vào giang hồ diệt trừ những kẻ bại hoại, một mặt trả thù cho cha mẹ Bang chủ, một mặt duy trì chính nghĩa của võ lâm và một mặt là cố gây dựng lại thanh oai ngày xưa của bốn bang nữa.

Y vừa nói xong, Phong Kim Cương, người bé nhỏ nhưng rất tráng kiện với giọng khàn khàn lên tiếng nói:

- Bốn tịch của tán thành ý kiến của phó Bang chủ ! Phải giết cho chúng một trận gà bay chó chạy, để chúng biết nhân vật của Bang chủ chúng ta là người như thế nào !

Tiếp theo đó mọi người đều lên tiếng, mỗi người một câu nhưng ai nấy đều tán thành hết. Sau cùng, Kiếm Phi mới lên tiếng nói:

- Ba ngày sau chúng ta sẽ lên đường đi núi Mạc phù để phó ước Trung Thu.

Thấy chàng tuyên bố như vậy, ai nấy đều vỗ tay kêu như sấm động. Bất cứ lão, ấu, ai nấy cũng đều hớn hở vô cùng.

- Phó bang chủ xuất lĩnh Bích Ba Bát Long Vương Toàn Phong, Kim Cương Lưu Thiên, Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ và Hồ Vân Sinh thì ở lại trấn thủ hộ trại. Còn bốn Bang chủ đem theo Phục Hổ Kim Cương Lô Anh, Đồ Long Điện đi vào Trung Nguyên.

Chàng vừa nói xong, Phong Kim Cương đã vội đứng dậy lớn tiếng hỏi:

- Thưa Bang chủ, bốn tịch tuy già nhưng bảo đao chưa già ! Tại sao không cho bốn tịch đi theo ?

Tiếp theo đó Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ cùng đứng dậy một lúc. Kim Kỵ Sĩ bỗng lên tiếng hỏi:

- Bốn tịch cũng vậy, Bang chủ đi chuyến này phải đem thật nhiều anh em theo mới được.

Kiểm Phi liền đứng dậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Việc này...

Phấn Thiên Đồ Phu Bào Đao cũng nói:

- Thưa Bang chủ, giang hồ phong vân hiểm ác và quỷ trá lắm, bốn tọa cũng khuyên Bang chủ nên đem nhiều anh em đi thì hơn.

Kiểm Phi suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Dù sao ta cũng phải coi trọng cái nhà này trước đã !

Mọi người đồng thanh đỡ lời:

- Nên trọng kim thể của Bang chủ trước...

Bàn đi tán lại, sau mới quyết định là Kiểm Phi với các người đi trước, còn Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ theo sau. Mọi việc giải quyết xong xuôi, ai nấy mới giải tán. Theo sau chàng trước hết là hai người cao lớn vạm vỡ, hình dáng rất hung dữ, đó là Phục Hổ Kim Cương Lô Anh với Đồ Long Kim Cương Long Điện, rồi đến Cửng Phàm, đội trưởng của Khoái Đao Đội, trông rất anh tuấn và phía sau còn có Biện Hổ với Hồ Phong, cao lớn hùng vĩ. Tất cả hai mươi một người cùng ra đi tiến nhanh như gió.

Hồi 25

Máu Gặp Rừng Già

Tuy là mùa thu nhưng tiết trời vẫn nóng bức, bốn bề đều yên lặng như tờ. Trên con đường cái, từ Thiểm Tây vào Giang Tây, cát bụi bay mù mịt, tiếng vó ngựa dồn dập như sấm động, một đội kỵ sĩ áo trắng, ngựa trắng trông rất oai võ đang phóng chạy như bay. Người đi đầu trông rất anh tuấn, chính là Đặng Kiếm Phi, tân Bang chủ của Bích Ba bang.

Lúc ấy đang là chính ngọ, tiết trời nóng bức khiến cho ai nấy đều đổ mồ hôi nhễ nhại và khát nước khôn tả. Nhưng bọn người này không ai tỏ vẻ mệt nhọc hết. Đi được một quãng đường, Long Điện phi ngựa tiến lên đuổi theo Kiếm Phi và nói:

- Thưa Bang chủ, tối hôm nay chúng ta ngủ đêm ở Thiểm Tây hay là ở Thiên Hà Khẩu ?

Kiếm Phi đáp:

- Hỏi các anh em xem có thấy mệt không ?

Long Điện cười ha hả trả lời:

- Tất cả anh em dù có đi nửa tháng cũng không thấy mệt!

Kiếm Phi vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta đi tới Thiên Hà Khẩu rồi hãy ngừng chân !

Đi được một quãng, Lôi Anh bỗng phóng lên thưa với Kiếm Phi :

- Thưa Bang chủ, ở gần đây có một vườn cây, trong đó có một túp diêm. Theo ý bốn tịch thì mong Bang chủ cho các anh em vào trong đó nghỉ chân.

Đồ Long Kim Cương cười ha hả, xen lời nói:

- Lão Lôi, chúng ta phải uống một bữa rượu mới được.

Lôi Anh lớn tiếng đáp:

- Ý của Bang chủ nghĩ sao ?

Kiếm Phi vừa gật đầu vừa cười.

Cung Phàm cũng phi ngựa tới, Kiếm Phi liền quay đầu lại bảo:

- Hạ lệnh cho các anh em xuống ngựa nghỉ ngơi.

Cung Phàm liền quay lại dặn bảo các đội viên rằng:

- Mau vào trong rừng nghỉ ngơi !

Thế là toàn đội đều phóng ngựa vào trong rừng. Quả nhiên thấy có một tử điểm ở đó. Kiếm Phi ra lệnh xong, xuống ngựa ở chỗ cách xa tử điểm chừng mười trượng, để bụi bặm khỏi bay tung vào trong tử điểm.

Tất cả mọi người xuống ngựa xong liền cột ngựa ở dưới gốc cây, giao cho hai đội viên gác, còn những người khác thì vào trong tử điểm nghỉ ngơi.

Chủ điểm thấy nhiều khách tới như thế mừng rỡ vô cùng, vội ra nghênh đón. Tử điểm đó không lớn lắm, mười mấy người vào ngồi đã chật ních.

Một lát sau, rượu và thức ăn được mang lên, ai nấy đều vui vẻ chuyện trò và ăn uống rất náo nhiệt. Các đội viên của Khoái Dao đội lần lượt thay nhau vào ăn uống.

Mọi người đang ăn uống thì bỗng có một đội viên đang canh gác chạy vào báo cáo:

- Ở trên đường cái, phía đằng xa có cát bụi mịt mù, hình như có hơn ba chục người đang cưỡi ngựa phi tới, xin Bang chủ định đoạt.

Mọi người nghe thấy đội viên báo cáo như vậy, ai nấy đều yên lặng lắng tai nghe.

Kiếm Phi đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Các vị cứ tiếp tục dùng cơm rượu ! Quý hồ lúc nào ta cũng phải cẩn thận đề phòng là được rồi !

Nói xong chàng lại bảo Cử Phàm:

- Phải thêm hai người ra canh gác rồi hãy định đoạt sau !

Liền có hai đội viên được phái ra bên ngoài để tăng cường canh gác. Trong điểm, mọi người lại tiếp tục náo nhiệt như trước.

Cử Phàm liền hỏi Kiếm Phi :

- Nếu những người mới tới đó có ác ý gì với chúng ta thì Bang chủ sẽ xử trí ra sao ?

Kiếm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi các người :

- Chẳng hay các vị có ý kiến gì ?

Long Điện vừa cầm chén rượu lớn lên uống một ngụm, rồi lên tiếng đáp:

- Chúng ta từ tổng trại ra đi tới giờ, có lẽ vì số người quá đông và quần áo lại khác thường, nên mới bị người theo dõi. Có lẽ bọn người này tới đây là có ác ý với chúng ta đấy !

Lôi Anh cười ha hả, với giọng thô lỗ xen lời:

- Bọn chúng là cái quái gì ! Nếu chúng tới thì đánh cho chúng một trận.

Kiếm Phi uống một hớp rượu rồi nói tiếp:

- Theo sự quan sát suốt dọc đường của bốn tọa thì đội này có lẽ là chủ lực của Thiết Hồng bang ở vùng Hồ Quảng cũng nên !

Củng Phàm lên tiếng :

- Chẳng lẽ mấy ngày trước vì chúng đang chuẩn bị người ngựa nên chúng chưa dám khiêu khích chúng ta, rồi bây giờ chúng mới triệu tập đủ người và theo dõi chúng ta tới đây phải không ?

Kiểm Phi gật đầu :

- Chính thế ! Mấy năm gần đây Thiết Hồng bang trong khi phát triển các thế lực của chúng đã bị Nam Trang, Bắc Bảo uy hiếp cho nên chúng không thể nào để cho bang phái khác hoạt động ở trong phạm vi của chúng được.

Chàng đang nói thì đội viên canh gác đã vội chạy vào báo cáo :

- Đối phương có tất cả năm mươi người võ trang, đều mặc chiến y màu vàng và chỉ còn cách đây độ nửa dặm thôi !

Kiểm Phi đáp:

- Được, người hãy ra dò thám thêm xem sao ?

Tên đội viên vâng lời đi luôn.

Kiểm Phi liền nói với Long Điện rằng:

- Đưa mười lạng vàng cho điểm chủ, phái hai anh em hộ tống chủ nhân đi tới chỗ an toàn rồi mau trở về !

Long Điện tuân theo lời chàng đưa vàng cho chủ điểm ngay. Lúc ấy chủ điểm hoảng sợ vô cùng. Long Điện phải giải thích cho y nghe, sau y mới nhận lời.

Một lát sau, tất cả mọi người ở trong điểm được đưa vào trong rừng đến một khu an toàn.

Lúc ấy tiếng vó ngựa kêu như sấm động đã vọng đến tai mọi người rồi. Tất cả các anh em đều yên lặng ngồi nghiêm nghị đợi kẻ địch tới.

Kiểm Phi lạnh lùng ra lệnh:

- Củng Phàm ra ngoài cửa xem họ đã tới đâu rồi.

Củng Phàm vâng lời đi ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn rồi quay đầu lại nói:

- Đối phương có tất cả chừng năm mươi người, và tên nào tên nấy trông rất hung hăng, tất cả đều ăn vận quần áo màu vàng, trên ngực có thêu một sợi dây vòng như hình bán nguyệt màu đen, và còn cách đây chừng một trăm trượng thôi !

Kiểm Phi liền đứng dậy quát lớn:

- Sửa soạn chiến đấu !

Lúc ấy chàng phái thêm hai đội viên ra canh gác ở bên ngoài.

Các đội viên Khoái Dao đội vôi cởi áo trắng bên ngoài ra, bên trong là chiến y màu đỏ như lửa, bên lưng có đeo một thanh đao màu xanh biếc sáng lóe mắt. Trước ngực họ có thêu những sợi dây cong cong màu xanh biếc tựa làn sóng vẩy. Mấy người ngồi chủ tịch cũng cởi áo ngoài ra, chỉ có Kiếm Phi là vẫn mặc áo dài, sắc mặt rất điềm tĩnh, và đứng yên ở trong tử điểm. Động tác của mọi người nhanh chóng khôn tả, chỉ trong nháy mắt đã cởi hết áo ngoài ra để lộ bộ chiến y màu đỏ ra tức thì.

Kiếm Phi liền ra lệnh rằng:

- Rút lui ra ngoài tử điểm và cầm sẵn khí giới.

Tất cả mọi người đều rút đao và cầm sẵn trong tay, rồi nhảy ra ngoài khách điểm bố trí ở xung quanh rừng. Xong đâu đấy chàng tỏ vẻ lạnh nhạt và kiêu ngạo, đứng nghênh ngang ở trước cửa tử điểm.

Lúc ấy năm mươi người ngựa của đối phương đã tới chỗ cách tử điểm chừng mười trượng, liền ngừng lại bày trận ở đó.

Kiếm Phi nhìn về phía đó thấy ba người đứng hàng đầu là Mạc Địch, Triệu Ân với một ông già mặt vàng khè. Mạc Địch và Triệu Ân, đối với ông già mặt vàng đứng ở giữa chỗ đó, tỏ vẻ rất cung kính.

Kiếm Phi thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

- Lạ thật ! Chả lẽ Thiết Hồng bang lại mời được cao thủ mới đến phụ trách nội ngoại Tam đường chẳng ? Bằng không Mạc Địch với Triệu Ân sao lại được phái xuống đây ?

Lúc ấy Mạc Địch với Triệu Ân đã trông thấy Kiếm Phi với mấy người khác đứng ở trước cửa, chúng liền rủ tai ông già mặt vàng, khẽ nói vài câu. Ông già ấy bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, tiếng cười rất khó nghe. Cười xong y liền quát lớn:

- Đặng Kiếm Phi ! Có khôn hồn thì đầu hàng ngay ! Lão phu sẽ tha chết cho !

Kiếm Phi chỉ cười nhạt một tiếng chứ không thềm trả lời, nhưng Phục Hồ Kim Cương không sao chịu được, liền quát lớn:

- Nói tầm bậy !

Ông già lại ngừng mặt lên trời cười khà khà, rồi y giơ tay phải lên phất một cái, nhân viên của y gào thét la ó vang trời, và ở trên lưng ngựa phi xuống, múa đao kiếm xông lại tấn công liền.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, rút Bích Vân kiếm ra khỏi bao, múa tít một vòng, rồi quát lớn:

- Tiến lên ! Giết !

Lôi Anh, Long Điện, Cung Phàm đồng thanh quát lớn:

- Giết !

Toàn đội anh em liền xông lên tấn công như vũ như bão, máu tươi của kẻ địch bị bắn lên như mưa. Biện Hổ với Hồ Phong hai người đã tới cạnh Kiếm Phi chờ lệnh.

Kiếm Phi gật đầu nói:

- Hai người ra mà chém giết cho sướng tay đi !

Hai người liền vâng lời, rút khí giới ra xông vào trận đấu ngay.

Trận đấu khốc liệt khôn tả.

Bóng tia thấp thoáng một cái, Lôi Anh đã giận dữ tiến lên tấn công tới đâu là kẻ địch đổ máu và kêu la thảm khốc tới đó. Áo của quân địch đã đỏ lại càng đỏ thêm.

Mạc Địch thấy vậy vội chạy lại nghinh chiến. Y với Lôi Anh hai người cùng oai mãnh hết sức nên trận đấu kịch liệt khôn tả.

Triệu Ân cũng múa tít khí giới nhảy xổ lại tấn công Kiếm Phi.

Long Điền thấy vậy cười ha hả, xông lên đón đánh ngay.

"Bùng" một tiếng kêu thật lớn, Triệu Ân đã bị đẩy lùi ra ba bước, chân chưa đứng vững, Long Điền lại cười ha hả, xông lên tấn công. Trận đấu của hai người kịch liệt vô cùng.

Lúc ấy có một tiếng rú nghe rất rùng rợn, một bóng người vàng khè từ trên cao nhảy xuống, và nhắm đầu Kiếm Phi tấn công luôn.

Củng Phàm cười nhạt một tiếng, rút luôn thanh đao ra nhằm ông già vàng khè vừa nhảy xuống đó chém luôn, khí giới của hai người va chạm nhau nổ đom đóm lửa. Củng Phàm đã đón đánh ông già mặt vàng khè có võ công cao nhất của địch.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng nhảy lên trên cây cổ thụ gần đó la lớn:

- Đừng buông tha một kẻ địch nào hết !

Kiếm Phi đang đứng ở trên một cây cổ thụ xem xét tình hình, thấy đội viên trong Khoái Dao đội của mình người nào người nấy anh hùng khôn tả, võ nghệ cao cường, những cao thủ của giang hồ chưa chắc đã hơn được. Chàng lại nhìn Lôi Anh, thấy ông già râu bạc tóc bạc ấy, hai tay cầm hai cái chùy đồng, tấn công rất hăng khiến cho Triệu Ân chỉ có cách chống đỡ thôi, nhưng không sao phản công lại được.

Còn Long Điền đã rút vũ khí độc đáo ra đấu với Mạc Địch. Mạc Địch bị thế công của môn vũ khí hình răng cưa ấy tấn công đến nỗi tay chân cuống quýt, lui về phía sau liên tiếp. Chàng lại nhìn Củng Phàm thấy chàng ta sử dụng thanh đao đấu với cây Ô long bổng của ông già mặt vàng khè, và hình như đã có vẻ đuối sức, nhưng y vẫn chưa chịu lép vế cứ múa tít thanh đao và mạo hiểm phản công lại.

Kiểm Phi đứng ở trên một cành cây nhỏ, xem tình thế ở bốn phương chung quanh một hồi, rồi bỗng ngừng mặt lên hú một tiếng thật dài, lớn tiếng bảo các thủ hạ rằng:

- Các anh em mau kết thúc trận đấu này, vì trước khi mặt trời lặn, chúng ta còn phải tới Thiên Hà Khẩu nghỉ ngơi !

Các anh em của Khoái Dao đội rất thông minh, nghe thấy lời nói của Kiếm Phi liền hiểu ngay là Bang chủ đã dặn bảo gì rồi.

Thật là hành động của các bang hội trên giang hồ đều lấy sự huyền bí làm đầu chốt, và những bang phái mới xuất đầu lộ diện càng không muốn để cho tên tuổi mình quá vang lừng, vì tiếng càng chóng lừng lẫy bao nhiêu càng bị những bang phái khác ghen tỵ kèn cựa bấy nhiêu.

Trừ phi bang hội ấy đã có tên tuổi từ lâu rồi, và cũng tự tin không ai dám quấy rối mình, dù có ai muốn làm khó dễ họ cũng không sợ, nên những bang hội ấy mới dám thêu nhãn hiệu của mình lên trên quần áo.

Tuy vậy, vẫn không có bang hội nào dám ở trước mặt kẻ địch thổ lộ hành tung của mình hết, nhưng ở đây thì Kiếm Phi lại dám ngang nhiên tuyên bố trạm nghỉ chân thứ hai của mình là Thiên Hà Khẩu, như vậy có khác gì là bảo người của mình thể nào cũng đủ sức diệt được hết kẻ địch.

Và lời nói của Kiếm Phi cũng không khác gì những lá bùa thúc giục lấy mạng mấy chục người của Thiết Hồng bang ?

Đội viên của Khoái đao liền hò reo vang trời tấn công mãnh liệt hơn trước.

Kiểm Phi rú lên một tiếng thật dài, nhún mình một cái, mượn sức cành cây vừa bật lên, người chàng đã phi lên trên cao năm trượng.

Chàng múa tít thanh Bích Vân kiếm giở luôn thế "Vân hải nộ đào" (sóng nổi dữ dội trên bể mây), thế thứ nhất của Bích Vân tam thức ra, chỉ thấy trên không sáng xanh, bóng kiếm hiện ra tứ phía, một luồng cuồng phong kiếm khí hình ở trên trời giáng xuống, nhằm ông già đang đấu với Cung Phàm tấn công luôn, mồm thì quát lớn:

- Cung Phàm, hãy lui sang bên tiếp ứng với các anh em khác.

Chàng vừa nói dứt thì vừa vặn ông già mặt vàng khè ấy, đang gạt thanh đao sang bên, và dùng cây Ô long bổng nhắm đầu Cung Phàm tấn công xuống.

Kiểm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng, đưa mũi kiếm về phía đó. Ông già mặt vàng khè trông thấy ánh sáng kiếm loé mắt, hơi lạnh buốt xương, giật mình kinh hãi, vội xoay người lại, đưa đầu gậy Ô long bổng lên để phong tỏa, định gạt Bích Vân kiếm của Kiếm Phi sang bên.

Lúc ấy Cung Phàm đã cuống quýt toát mồ hôi ra như mưa, thấy Kiếm Phi hạ lệnh liền lớn tiếng đáp:

- Xin tuân lệnh !

Rồi y nhảy vào trong đám đông giúp các anh em trong đội của mình giết kẻ địch.

Kiếm Phi thấy ông già mặt vàng khè định dùng cây Ô long bổng gạt kiếm của mình nên chàng đã quyết tâm giết kẻ địch này bằng thanh bảo kiếm ấy. Vì vậy chàng cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng, dùng mũi chân dẫm vào đầu cây gậy của địch và cứ thế mà đâm kiếm xuống.

Ông già mặt vàng khè chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, đầu gậy nặng như một khoảng núi muôn ngàn cân đè xuống, bất chợt y phải chống xuống đất, cũng vì thế mà y đã để hở ở ngực một khoảng trống rất lớn. Y giật mình kinh hãi, vội nằm xuống đất lăn đi mấy vòng ra ngoài xa để tránh né, Kiếm Phi thấy vậy cười nhạt và nói tiếp :

- Đi đi !

Chàng đưa theo trường kiếm, ánh sáng xanh khê rung động một cái, một tiếng kêu la thảm khốc vang lên, máu đỏ bắn tung tóe. Chàng đã lui ra ngoài xa hơn trượng, mũi kiếm của chàng đã có những giọt máu tươi nhỏ xuống. Còn trên mặt đất cây Ô long bổng vẫn cắm sâu, đứng sừng sững ở đó mà ông già mặt vàng khè thì đang nằm co rúm trên mặt đất, máu ở ngực y phun ra như suối. Y chỉ co rúm giây phút, rồi duỗi chân hai cái đã chết tốt.

Lúc ấy cách chỗ Kiếm Phi không xa, lại có một tiếng kêu la thảm khốc vọng tới. Kiếm Phi đưa mắt nhìn về phía đó, đã thấy Mạc Địch bị Long Điền chém thành hai mảnh, máu bắn tung tóe, ruột gan rơi xuống mặt đất trà trộn dưới cát. Như vậy, cuộc chiến này sắp sửa kết thúc đến nơi rồi. Lại có một tiếng kêu thảm khốc nữa vọng tới.

Kiếm Phi đưa mắt nhìn về phía ấy, thấy Triệu Ân đã bị một chùy của Lôi Anh đánh cho nát sọ, máu và óc bắn đầy người Lôi Anh.

Long Điền với Lôi Anh đã giết cường địch, liền rống lên một tiếng, xông vào trong đám đông giúp sức đội Khoái đao. Chỉ trong nháy mắt, mấy chục kẻ địch đã bị chém giết gần hết. Sau cùng thêm hai tên nữa xuống dưới âm ty trình diện Diêm Vương.

Biện Hổ với Hồ Phong, một người tay cầm búa, một người tay cầm côn sắt, mình dính đầy máu tươi, cùng tới trước mặt Kiếm Phi.

Cung Phàm, Lôi Anh, Long Điền cũng lần lượt tới trước mặt Bang chủ. Kiếm Phi liền bảo Long Điền rằng:

- Long Điền, hãy đi kiểm soát lại chiến trường xem sao !

Long Điền vâng lời đi ngay.

Y xuyên vào trong chiến trường kiểm soát những kẻ địch nằm ở dưới đất xem đã hoàn toàn chết chưa.

Kiểm Phi lại ra lệnh cho Củng Phàm:

- Củng Phàm, đi điều Triệu Ân xem bên ta bị tổn thất bao nhiêu ?

Đột nhiên trong đấu trường có một tiếng kêu la thảm khốc vọng tới và nghe tiếng Long Điền lớn tiếng nói:

- Mi giả bộ chết phải không ?

Kiểm Phi suy nghĩ ra được một kế, định bảo Long Điền đừng giết người đó, nhưng đã muộn rồi.

Sau tiếng la thảm thương đó, đã thấy Long Điền quay trở lại và nói:

- Báo cáo Bang chủ, toàn quân của đối phương đã bị tiêu diệt hết !

Kiểm Phi liền cười và bảo:

- Phái hai đội viên đi kiểm điểm chủ về. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một phen, ăn một bữa cơm tối thật no say rồi hãy lên đường sau.

Long Điền vâng lệnh đi luôn.

Củng Phàm đã quay trở lại, cúi mình vái chào, nói:

- Thưa Bang chủ, bên mình có năm anh em bị thương nhẹ và hai bị thương nặng.

Kiểm Phi lại hỏi tiếp:

- Liệu những người bị thương nặng có thể hành động được không?

Củng Phàm đáp:

- Vẫn có thể đi lại được.

- Lấy thuốc cứu thương đặc biệt rịt cho họ.

- Vâng !

Lôi Anh trợn tròn xoe đôi mắt lên, mắng chửi:

- Đồ vô dụng ! Vẫn có thể hành động thì sao gọi là bị thương ?

Củng Phàm cung kính đáp:

- Trận đấu vừa rồi đáng lẽ các anh em không nên bị thương mới phải. Nhưng ngày hôm nay, vì các anh em phấn khởi quá cho nên mới có nhiều thất thất !

Kiểm Phi vừa cười vừa nói tiếp:

- Thôi đi đi ! Truyền lệnh cho các anh em quét dọn chiến trường, xong hãy nghỉ ngơi chốc lát !

Chỉ trong nháy mắt, các đàn em của Khoái Dao đội vừa quét dọn sạch sẽ chiến trường và chôn hết những xác chết xong thì thức ăn và rượu cũng được dọn lên rồi.

Trận đấu đó, tuy bên địch không phải là đối thủ lý tưởng cho lắm, nhưng vừa mới ra tay đã đắc thắng, nên các anh em cũng thấy phấn khởi vô cùng, cho nên vừa trông thấy thức ăn và rượu đem lên, ai nấy đều vui vẻ ăn uống náo nhiệt vô cùng.

Mặt trời đã lặn về phía Tây, Kiếm Phi đã ra lệnh cho sửa soạn lên đường.

Các đội viên liền chuẩn bị xong đầu đấy, lại mặc áo dài trắng vào, giấu khí giới đi, trông lại có vẻ thuột tha ngay. Long Điền liền ném hai nén bạc cho điểm chủ. Thế rồi các anh em rời khỏi khách điểm, lẳng lặng lên ngựa.

Kiếm Phi ra lệnh lên đường, Long Điền liền hô lớn:

- Đi !

Thế là chỉ còn lại có chủ nhân của khách điểm đứng ở trước cửa tiệm cúi mình vái chào thôi.

Hồi 26

Phó Hội Đêm Trung Thu

rời tối dần, cả nhà cửa ở Thiên Hà Khẩu đã bắt đầu lên đèn. Trên đường cái có tiếng vó ngựa kêu như sấm động, một bọn người mặc áo dài trắng, cỡi ngựa trắng phi như bay tới.

Khi bọn người ngựa đó vào thị trấn Thiên Hà Khẩu, họ buông thõng cương cho ngựa đi thong thả.

Cung Phàm vâng lệnh Kiểm Phi đi trước để kiểm khách sạn. Chàng ta đi tới trước một khách sạn to lớn, trông có vẻ hào hoa, liền nhảy xuống đất.

Phổ kỵ vừa trông thấy một võ sĩ mặc áo dài trắng vội rụt ngay vào, không dám ra nữa.

Người chưởng quầy liền bước ra cửa vừa gặp Cung Phàm đi vào trong điểm. Chàng ta chấp tay chào người chưởng quầy một cách rất lễ phép và hỏi:

- Chưởng quầy, nơi đây có nhiều phòng đủ để cho anh em tề đội ở trọ không?

Người chưởng quầy liền tươi cười đáp:

- Xin lỗi, xin lỗi, tề điểm khách đã chật ních cả rồi !

Y chưa nói dứt, Lôi Anh đã bước chân vào, nghe thấy nói không có phòng, liền trợn mắt lên quát bảo:

- Láo nào ! Ai dám bảo là không có phòng nào ?

Người chưởng quầy trông thấy Lôi Anh hung hăng như vậy đã hoảng sợ đến biến sắc mặt vội lui về phía sau và đáp:

- Thật... thật quả tề điểm không còn phòng...

Lôi Anh kêu "hừ" một tiếng rồi bước lên một bước, tóm cổ chưởng quầy lôi lên như xách một con gà và quát hỏi tiếp:

- Có phòng hay không ?

Người chưởng quầy hoảng sợ đáp:

- Đại gia tha... tha chết cho... có, có phòng... có...

Lôi Anh để y xuống, cất tiếng cười ha hả như thanh la vỡ và nói tiếp :

- Lão phu đã sớm biết ngươi có phòng mà.

Lúc ấy Kiểm Phi và các người đã tới trước khách sạn và lần lượt xuống ngựa rồi.

Trong thực đường có một bàn khách đang ăn uống và chuyện trò vui vẻ, thấy tiếng quát và tiếng cười của Lôi Anh như bò rống, một người trong bọn mặt mũi hung ác, liền vỗ bàn một cái, bát đĩa chén trách đều bật tung lên và rơi xuống đất kêu "loảng xoảng", mồm quát tháo chửi rủa:

- Lão già hôi thối ở đâu tới, lại dám lại nơi quăng đình đầy công chúng mà quấy nhiễu hà hiếp người như thế !

Lôi Anh nghe thấy có tiếng người chửi mình, liền nổi giận, râu tóc dựng ngược, hét lớn:

- Thằng nào dám mắng chửi thế ?

Đại hán kia cũng quát lớn:

- Mi dám chửi lão tử phải không ?

Chửi xong, y nhẩy ra tung quyền ấn công luôn.

Lôi Anh cười ha hả:

- Được, được, cái trò quyền cước trẻ con này của người chỉ có thể đem về ôm vợ thì được thôi !

Đồng thời y giơ tay trái lên khê gạt và gõ một cái, đại hán nọ đã bị hất đi một vòng, bắn ra ngoài khách điểm rồi.

Lúc ấy Kiếm Phi với Long Điền bước chân vào, thấy vậy thuận tay đỡ đại hán ấy dậy, nhưng tay phải của đại hán ấy đã sưng như cái đấu, đau không kêu lên tiếng nào, và trán y đã toát mồ hôi lạnh như mưa rồi.

Kiếm Phi cầm tay y lên, khê rờ mó và vuốt một cái, cất giọng dịu dàng hỏi:

- Thế nào !Làm sao thế ?

Đại hán nọ đáp:

- Lão già nọ...

Y vừa nói tới đó đã quay đầu lại nhìn, mới hay người đỡ mình dậy và cứu chữa mình là một thiếu niên mặc áo dài trắng. Y liền hậm hực mắng chửi:

- Các người đều là cá mè một lứa !

Nói xong, y hất tay Kiếm Phi ra rồi quay trở về bàn ngồi. Mấy người đồng bọn của y định ra tay can thiệp nhưng thấy ông già nọ hung ác như vậy, liền hoảng sợ, ai nấy đều ngồi yên cả.

Các anh em trong đội đã tới hết, liền theo chuông quây vào bên trong.

Người chuông quây dành mấy căn phòng ở phía Tây cho họ ở.

Sáng hôm sau, mọi người vừa thức dậy đã sửa soạn lên đường ngay.

Trong khi đi đường dù có gặp khá nhiều những người tấn công lén, nhưng những người đó đều bị giải quyết một cách lẹ làng.

Danh tiếng của Bích Ba Bang liền lan tràn đi khắp nơi ngay. Đồng thời lại có một cái tin rất kinh người đã lan tràn khắp giang hồ nữa. Tin đó là Bang chủ của Bích Ba bang ngày nay chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi, đã có mấy lần làm chấn động giang hồ, có lúc đã bị Lục Thiều Tam Quỷ đánh chết và vút xuống sông.

Bích Ba bang cứ thế mà tiến thẳng không ai dám chọc ghẹo họ và họ cũng không trêu ghẹo ai, rồi họ tiến thẳng về phía núi Mạc phù để phó ước cuộc hò hẹn trong ngày tết Trung Thu.

Tuy lần này Thiết Hồng bang chỉ hẹn ước Bích Ba Bang, nhưng những nhân vật của các nơi, bao quát cả chín đại môn phái đều cử các cao thủ đến dự thính hội này. Trận chém giết lớn lao này đang ngấm ngầm chờ đ. Oí, Thiết Hồng bang đã sớm chuẩn bị mời rất nhiều đại sát tinh, lão ma đầu quy ẩn lâu năm, để đối địch với Bích Ba Bang.

Đồng thời người ta lại đồn Tà Phong bang chủ của Thiết Hồng bang đã kiếm được một người rất mạnh, và người đó là Sài Nho Tú Sĩ. Nhưng sự thật ra sao thì người ngoài chưa làm sao mà biết được.

Cũng theo lời đồn, thì tên đầu sỏ hắc đạo về hồi bốn mươi năm về trước là Phương Trấn Thiên, và cũng là lệnh chủ của võ lâm năm xưa chưa hề xuất hiện trong Thiết Hồng bang. Vì vậy người trên giang hồ đều kinh hoảng, vì họ sắp phải trải qua tai kiếp.

Bởi thế, ai nấy cũng đều chăm chú nhìn vào trận quyết chiến ở trên núi Mạc phù vào hôm Tết Trung Thu.

oOo

Ngày hôm Tết Trung Thu, mặt trời vừa lặn, trăng vừa lố dạng, dưới Quỷ sầu che lấp hết nên không ai trông thấy được đáy của khe núi ấy. Quỷ sầu giản, chỗ quảng trường đã thấy tụ tập mấy trăm võ lâm cao thủ.

Thiết Hồng bang yên chí phen này thế nào cũng đắc thắng cho nên chúng còn dựng nhà sàn để tiếp đãi các quý khách. Trong nhà sàn có Hắc Sát Tam Ma mặc quần áo xanh và Thượng Quan Bảo Tứ lão mặc áo đại hồng, đang ngồi chững chạc ở đó rồi.

Ngoài ra, lại còn thêm mười mấy nhân vật, trông người nào người nấy khí sắc đều khác thường, chắc là quý khách của Thiết Hồng bang mới tới. Người đáng chú ý nhất lại là một nho sinh, mặc quần áo rách rưới, mặt gầy gò, ngồi ở ghế chủ tịch, trông rất kiêu ngạo.

Mọi người ước đoán lung tung, có người bảo người ấy là Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trấn Thiên, nhưng lúc bấy giờ hãy còn sớm, các nhân vật chủ yếu của các bang phái chưa tới đầy đủ, vì vậy không ai dám xác định nho sinh ấy là Phương Trấn Thiên.

Mặt trăng đã lên tới đỉnh núi. Người đến dự càng lúc càng đông. Trong nhà sàn khách, người đến dự cũng đông đảo hơn trước nhiều, còn bên nhà sàn chủ thì Tý Ngọ Truy Hồn Diêm Vương Đoạt Tà Phong, mặc áo võ sinh trông rất lịch sự, đã ngồi ở ghế giữa rồi. Hai người ngồi ở hai bên Tà Phong là Lục Thiều Ma Quân với một ông già hình dáng kỳ dị.

Hai người này mặt mũi đều khiếm toàn, hình dáng khô khan, tóc vàng râu vàng, trông rất kinh khủng, nghe nói đó là Tinh Trúc Hải Song Yêu. Người ngồi phía bên phải của Song Yêu là ba người mặt mũi nhợt nhạt, trông như kẻ chết đuối vừa vớt lên, có lẽ chúng đeo mặt nạ da người nên không ai nhận ra được mặt chúng.

Phía sau của bảy người đó là mười mấy người đều là những nhân vật xưa nay giết người không biết chớp mắt. Cứ xem cách bố trí của Thiết Hồng bang thì hình như ngày hôm nay Thiết Hồng bang đã phát động hết mọi cao thủ ra dự cả rồi, nên chúng chỉ có thắng chứ không thể bại được.

Mặt trăng đã lên đỉnh đầu. Chung quanh Quỷ sấu giảo đột nhiên có tiếng của sài lang kêu rú lên khắp tứ phía.

Tiếng sài lang hú ấy rùng rợn một cách kỳ lạ, khiến những người đang có mặt tại đó nghe thấy đều hoảng sợ đến rợn tóc gáy.

Tiếng hú ấy vừa dứt thì lối đi lên trên Quỷ sấu giảo đã xuất hiện chừng hai mươi cái bóng trắng và chỉ trong nháy mắt đã lên tới đấu trường rồi.

Mọi người ở trên đỉnh núi đều xôn xao bàn tán và bảo:

- Bích Ba Bang đã tới !

Không bao lâu, một đội võ sĩ áo trắng rất dũng mãnh hiên ngang xuất hiện ở trên đỉnh núi, và hiên ngang đi vào trong đấu trường.

Người đi đầu là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi, rồi một đội hai mươi một người tiến thẳng vào trong đấu trường. Khi tới nơi đã xếp hàng ngang, Kiếm Phi rất anh tuấn, chấp tay chào bốn phương một vòng và nói:

- Các vị huynh đệ trưởng bối, ngày hôm nay đệ đến phò ước Thiết Hồng bang. Nếu các người nào không phải là Tà Phong mời tới giúp sức, tại hạ xin mời những người ấy hãy lui ra ngoài xa trăm trượng để khỏi bị lỡ tay đả thương !

Mọi người đều xôn xao bàn tán, ai nấy đều cho Kiếm Phi là quá ngông cuồng một chút.

Kiếm Phi thấy mọi người bàn tán xôn xao, không chịu rút lui, liền lớn tiếng nói tiếp:

- Thưa quý vị, Thiết Hồng bang chủ đã mai phục rất nhiều đả thủ ở khắp chung quanh, chuẩn bị hễ thua trận là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn gì chỉ cần người nhiều để đắc

thắng nên tại hạ mới có thiện chí khuyên bảo như vậy, còn nghe hay không thì tùy ở nơi quý vị !

Chàng vừa nói dứt, trong đám đông đã có một văn sĩ áo xanh bước ra, lớn tiếng :

- Đặng huynh, từ khi cách biệt đến giờ vẫn mạnh giỏi đấy chứ ? Tiểu đệ đặc biệt đến đây giúp sức đấy !

Kiểm Phi thấy người đó chính là Hàn phong kiếm Bạch Dật Phong, đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn, võ công rất cao cường, và đối với mình rất nhiệt tâm, liền cười nói:

- Tiểu đệ xin cảm ơn huynh trước.

Chàng quay đầu lại nói với các anh em trong đội rằng:

- Vị này là Hàn phong kiếm Bạch đại hiệp đấy !

Các anh em đều giơ tay lên chào Bạch Dật Phong.

Bạch Dật Phong ngắm nhìn từng người đội viên một, trong lòng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ:

- Không biết Kiếm Phi đã thâm nạp ở đâu được nhiều cao thủ của võ lâm như thế ? Như vậy không biết ngày hôm nay mèo nào cắn mỉu nào ?

Lúc ấy những người đến dự khán đã bắt đầu lui sang bốn bên để trống một bãi đất rộng ở giữa.

Kiểm Phi hướng về Tà Phong, chấp tay chào và lớn tiếng nói:

- Xin chào Tà bang chủ !

Tà Phong cười gằn một tiếng và đáp:

- Đặng thiếu hiệp quả thật phi phạm !

Kiểm Phi cười nhạt, nói tiếp:

- Tà bang chủ tập trung các người của bang chủ ở giữa đấu trường, rồi chúng ta sẽ tốc chiến tốc quyết với nhau một phen.

Thấy chàng nói như vậy, mọi người đều ngạc nhiên vô cùng.

Bạch Dật Phong rất trầm tĩnh đứng cạnh Kiếm Phi, lạnh lùng nói:

- Ý kiến này hay lắm!

Tà Phong càng mừng rỡ, nhưng y không để lộ ra mặt, giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi mới chậm rãi đáp:

- Ý kiến của thiếu hiệp có phải... chúng ta hai bên giải quyết bằng một trận đấu phải không?

Kiểm Phi cười nhạt đáp:

- Không sớm thì chầy thế nào cũng có một trận hỗn chiến. Nếu tại hạ là ngài thì sẽ cho hết mọi cao thủ đang mai phục ở trong xó tối ra đây để giải quyết một phen sống mái cho khỏi phải chờ đợi mãi !

Tà Phong liền cười ha hả:

- Được ! Chủ phải theo ý kiến khách ! Nếu các hạ yêu cầu giải quyết bằng một trận đại chiến thì bốn bang chủ cũng không từ chối !

Y vừa nói xong, trong nhà sàn của chủ nhân đã có một mũi tên lửa bắn lên trên không, không khí chứa đầy sát khí.

Một lát sau, bóng người thấp thoáng, trong đấu trường xuất hiện thêm hai mươi mấy đại hán áo vàng, tên nào tên nấy tay chân nhanh nhẹn, tinh thần sung túc, chỉ trông bề ngoài cũng đủ biết chúng là những người có võ công cao siêu.

Trận đấu sắp bùng nổ đến nơi, Kiếm Phi cười ha hả:

- Tà Phong, ngài muốn dùng hai mươi người này mà muốn thắng được bên tại hạ thì quả thật là nằm mơ ! Tại hạ đã biết trước mặt quần hùng đây, ngài không dám gọi hết mọi người ra ! Nhưng không sao đâu, lúc nào ngài muốn bổ túc thêm nhân lực cũng được!

Nói xong chàng quay đầu lại, lớn tiếng bảo các cao thủ của mình:

- Chuẩn bị chiến đấu !

Đồng thời chàng cởi áo dài trắng của mình ra, bên trong để lộ một bộ quần áo toàn đỏ, chỗ ngực có thêu những làn sóng xanh. Tất cả bộ hạ của chàng cũng ăn mặc như thế và người nào người nấy đều đeo đại đao nữa.

Tà Phong thấy Kiếm Phi đã chuẩn bị chiến đấu rồi, liền cười khì và nói:

- Tiểu tử quá ngông cuồng thật ! Ngày hôm nay lão phu không để cho mi vãi máu trên đỉnh núi này thì mồ thế sẽ không còn xuất hiện trên giang hồ nữa...

Nói tới đó, y lại ngừng mặt lên cười khà một hồi, tiếng cười của y nghe rất vang tai nhức óc.

Trong khi y cười thì các thủ hạ của Thiết Hồng bang đã rút khí giới ra, lẳng lặng xua tay mấy cái, liền có những điểm sao mạnh như vũ bão, nhằm bọn người của Kiếm Phi bắn tới.

Kiếm Phi liền quát lớn:

- Giết !

Lôi Anh cũng lớn tiếng quát:

- Các anh em tiến lên, giết!

Thế là các bộ hạ múa tít thanh đại đao, gạt rơi những mũi tên như những điểm sao lạnh của bọn Thiết Hồng bang bắn tới.

Biện Hổ, Hồ Phong, người cầm búa, kẻ cầm thiết côn, theo sau Kiếm Phi.

Lôi Anh rút đôi đồng chùy ra xông vào trong đám đông của địch. Long Điền cũng rút khí giới dị hình như lưỡi cửa vậy, theo sau Lôi Anh xông vào tấn công địch tới tấp.

Phần Kiếm Phi và Tà Phong trong nháy mắt đã đấu qua hai mươi hiệp bất phân thắng bại.

Kiếm Phi nghĩ thầm:

- Bọn chúng còn mai phục một số rất đông theo quỷ thuật "Xa luân chiến" nếu ta kéo dài trận đấu, phần thảm bại ắt sẽ về tay ta, tốt hơn hết nên toàn lực tốc thắng sau đó sẽ hay.

Thăm nghĩ xong, Kiếm Phi rú lên một tiếng huy động thanh Bích Vân kiếm lên.

Đã thấy muôn đạo ánh sáng màu xanh biếc chụp trùm lấy Tà Phong.

Tà Phong kinh hãi rống to, quay vòng bảo kiếm chống đỡ.

Qua năm hiệp nữa bấy giờ Tà Phong đã đuối sức, có vẻ chịu đựng không nổi, mồ hôi trên trán nhỏ ròng ròng như tắm. Lúc này y muốn trong lúc bại, hy vọng đánh lên được một thế để cầu thắng thôi.

Nhưng tay nghe thấy những tiếng kêu la gào thét thảm thương đã khiến tâm thần của y hỗn loạn. Lúc này y tưởng tượng như một chiếc thuyền đã mất hết chèo lái, đang đi trên mặt bể trong lúc mưa bão vậy. Những áp lực ở chung quanh đè lên khiến y không sao thở được. Y yên chí thế nào rồi cũng bị chết dưới thanh Bích Vân kiếm của Kiếm Phi thôi.

Bỗng nhiên có tiếng cười nhạt nổi lên ở bên lề chiến trường. Nho sinh trung niên mặt nhợt nhạt, mặc quần áo rách rưới đã nhảy tới bên Kiếm Phi lúc này cũng không hay.

Kiếm Phi thấy vậy cũng phải kinh hãi thâm. Chàng liền giở thế thứ hai của Bích Vân Tam Thức ra.

Tà Phong cảm thấy hàng nghìn vạn lưỡi kiếm lạnh lùng, nhằm mình đâm tới.

Y hoảng sợ vô cùng, giở hết toàn lực ra chống đỡ.

Kiếm Phi liền cười khì một tiếng, và đổi sang thế kiếm khác nhằm đầu y chém xuống.

Tà Phong vội giơ song đao lên chống đỡ. Chỉ nghe thấy "coong" một tiếng, hồ khẩu tay của y đã bị nứt nẻ bắn máu tươi ra, khí huyết trong người rạo rực. Y liền nghĩ thầm:

- Có lẽ phen này ta chết mất.

Y đã thấy cổ họng mẩn đỏ và khạc ra một đồng máu tươi. Đồng thời y cảm thấy đầu vai đau nhức và bên tai còn nghe thấy một tiếng cười nhạt nữa. Người y như đang vùn vụt bay tung lên, rồi dần dần y không còn hay biết gì nữa cả.

Hãy nói Kiếm Phi vừa giở thế kiếm thứ ba ra tấn công Tà Phong và yên chí kẻ địch thế nào cũng bị hủy diệt dưới thanh kiếm của mình thì bỗng có một tiếng cười nhạt và một luồng kinh phong nhắm sau lưng mình lấn át tới. Chàng thâm thế không kịp, vội xoay người một cái lưỡi kiếm đã lướt qua đầu vai của Tà Phong, và còn thuận tay chống đỡ luôn thế công kia.

Tiếp theo đó lại có một tiếng cười nhạt nữa, bóng trắng nọ đã tung mình lên và còn cấp theo Tà Phong đi như bay. Ngoài ra, lại có một cái cầu vòng màu lam sáng như điện nhanh vô cùng, bắn vào phía sau chàng.

Kiếm Phi vội nhảy ra ngoài xa năm trượng. Chàng vừa đứng xuống mặt đất lại có một luồng kinh phong mạnh khôn tả nhằm ngực mình đè tới, và luồng ánh sáng như cầu vòng màu lam kia cũng nhắm đầu chàng chém tới.

Hồi 27**Huyết Tẩy Thiết Hồng Bang**

Kiểm Phi cả kinh vội giở hết thân chân lực ra, múa song chưởng tấn công luôn mười tám chưởng một lúc, hai chân chàng lại còn móc và đá. Nhờ vậy luồng ánh sáng như cầu vồng màu lam kia chỉ còn cách chàng đã thoát ra khỏi được phạm vi nguy hiểm ấy.

Nói thì chậm lúc ấy trận đấu xảy ra rất nhanh, chỉ nghe thấy chưởng phong đôi bên va đụng nhau kêu đến "bùng" một tiếng, dưới đất ở chỗ đó đã bị đánh lõm thành một cái hố sâu hơn trước.

Kiểm Phi kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra, định thần nhìn kỹ mới hay nho sinh trung niên và một ông già gầy gò tay cầm một thanh trường kiếm màu lam đang ngơ ngác nhìn mình.

Bên tai chàng còn nghe thấy tiếng kêu la thảm khóc vọng tới, tựa như lưỡi đao sắc bén đâm vào tim mình vậy.

Vì tiếng kêu la đó rất quen thuộc, cho nên mỗi một lần có một người anh em nào bị tàn sát là tim chàng lại bị đả kích rất mạnh.

Chiến sự ở trong đấu trường đã diễn tiến đến trạng thái như điên như khùng rồi.

Kiểm Phi mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào nho sinh trung niên với ông già gầy gò, rồi lớn tiếng nói:

- Võ công của hai vị quả thật kinh người ! Mong hai vị cho biết tên tuổi để kiếm của tại hạ khỏi giết chết những kẻ vô danh !

Nho sinh trung niên cười the thé đáp:

- Lão phu là Ngũ Bộ Hồn Phương Trấn Thiên ! Nhỏ kia, hãy sửa soạn để chịu chết đi.

Y vừa nói xong đã múa quạt hóa thành mấy chục chiếc quạt, nhanh như điện chớp tấn công luôn mười thế.

Mỗi thế quạt của y đều nhằm những nơi tử huyệt của đối phương mà tấn công.

Kiểm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng khẽ nhún vai một cái, đã nhảy ra ngoài và khẽ hỏi tiếp:

- Thế còn vị này tên là gì ?

Ông già gầy gò cười như điên như khùng đáp:

- Thằng nhỏ kia, người đi hỏi ngay Diêm Vương sẽ biết tên họ của lão phu liền.

Nói xong y múa thanh kiếm thật nhanh, ánh sáng của kiếm hóa thành một cầu vòng màu lam nhấp nháy huyết của Kiếm Phi đâm tới.

Kiếm Phi cười như nắc nẻ, đáp:

- Hay lắm ! Hai người cùng xông lên một lúc để mỗi người phải đấu hai lần mới giết được hai người !

Chàng chưa nói dứt thì ánh sáng kiếm màu lam đã như sấm sét tấn công tới. Chàng cười nhạt một tiếng múa tít thanh Bích Vân kiếm lên chống đỡ luôn.

"Coong coong coong".

Sau một hồi kêu của tiếng khí giới va chạm nhau như vậy, bóng người nhảy ra rồi lại xông lên đấu tiếp, trận đấu kịch liệt vô cùng.

Đấu được mười hiệp, Kiếm Phi đã giở thân pháp "Nhất tuyến phiêu xa", xuyên đi xuyên lại trong ánh sáng kiếm với bóng quạt, tha hồ cho thế công của đối phương lợi hại đến đâu cũng không sao đụng được vào người chàng mấy may.

Trận đấu giữa ba người càng lúc càng hay, người đứng ngoài trông thấy một luồng ánh sáng màu lam, một luồng bóng quạt màu trắng quay quần giữa luồng ánh sáng xanh, mà luồng ánh sáng nào cũng nhanh nhẹn vô cùng, xuyên đi xuyên lại như con thoi trên khung cửi vậy.

Đột nhiên có một tiếng rú thật dài và thất kêu thốt ở miệng Kiếm Phi, đã bắt đầu giở Bích Vân Tam Thức ra đối phó.

Phương Trấn Thiên với ông già gầy gò bỗng thấy kiếm của Kiếm Phi mạnh hơn trước nhiều, áp lực càng tăng thêm, có nhiều lúc đối phương tấn công tới phương nào mà chúng cũng không hay.

Chúng không còn biết đâu mà đề phòng, thật nguy hiểm khôn tả. Chúng tức giận vô cùng giở hết công lực ra, bóng quạt với ánh sáng kiếm màu lam như hai tấm màn bao chặt lấy Kiếm Phi.

Ngờ đâu tha hồ áp lực của chúng lợi hại đến đâu vẫn không sao bao vây được Kiếm Phi. Trái lại còn bị từng đợt ánh sáng kiếm của chàng như nước thủy triều dồn dập vào hai người của chúng. Cả hai đều giật mình kinh hãi, đành phải giở toàn lực ra để chống đỡ vậy.

Đột nhiên Kiếm Phi rú lên một tiếng thật lớn, kiếm của chàng hóa thành những đợt ánh sáng xanh bao vây chặt lấy hai người. Nho sinh với ông già chỉ cảm thấy áp lực ở bên ngoài càng lúc càng mạnh, đâu đâu cũng có ánh sáng kiếm xanh biếc, cả hai cũng

như Tà Phong hồi nãy, tựa như đi trên chiếc thuyền mất hết chèo lái, đang ở trên mặt biển đầy bão táp vậy.

Phương Trấn Thiên đột nhiên nghĩ tới một người, liền la lớn:

- Nguy tai, chạy mau ! Đây là Bích Vân Tam Thức.

Y vội giở hết sức bình sinh ra, đẩy luôn mười tám chưởng và tấn công luôn hai mươi mốt thế quạt.

Ông già gầy gò nghe thấy mấy tiếng "Bích Vân Tam Thức" cũng giật mình kinh hãi, vội nhảy lên trên cao để tránh.

"Ùm ùm".

Sau hai tiếng kêu thật lớn, Kiếm Phi đã xoay thế kiếm nhằm hai người nọ tấn công tới. Hai người ấy cả kinh, cùng nhảy về phía sau để rút lui.

Lại một tiếng kêu "ùm" nữa. Tiếp theo đó có hai tiếng kêu la "ối chà" và "hự" rồi bóng người bay tung lên và máu phun tung tóe như mưa, cầu vòng lam là là bay ra, cắm xuống mặt đất kêu đến "soẹt" một tiếng.

Chờ khi cát bụi yên lặng, mọi người thấy Kiếm Phi vẫn đứng yên chỗ cũ, mặt lạnh lùng, tay vẫn cầm Bích Vân kiếm, máu tươi dính trên lưỡi kiếm nhỏ xuống.

Trên mặt đất, người ta thấy ông già gầy gò ngực đã phanh ra, ruột gan bày cả ra bên ngoài, máu tươi lai láng khắp mặt đất. Còn Phương Trấn Thiên thì mặt càng nhợt nhạt thêm, mồm cứ phun máu tươi ra liên tiếp. Y dậm chân một cái, vội cầm đầu chạy xuống dưới núi ngay.

Kiếm Phi ngó thấy vậy quát lớn:

- Nộp mạng cho ta !

Chàng vừa nói vừa múa tít thanh bảo kiếm, tung mình đuổi theo luôn...

Chàng bỗng nghe thấy Lôi Anh gào lên:

- Đồ khốn !

Chàng cả kinh vội quay người lại, thấy năm đại hán đều thuộc loại võ công hạng nhứt đang bao vây Lôi Anh, mà thủ hạ của mình thì cánh tay trái lại buông xuôi, máu chảy ra như suối, tấn công tới tấp. Nhưng Lôi Anh tay phải vẫn múa tít chiếc chùy đồng, mớ tóc trắng của y đã xõa ra, và người của y như điên như khùng phản công lại.

Tuy võ công của y cao cường thật, nhưng vì bị năm tên cao thủ vây đánh và người lại bị thương nặng, nên thế thức của y đã chậm chạp và hết sức nguy hiểm. Kiếm Phi thấy vậy quát lớn:

- Lôi Anh đừng sợ ! Có ta tiếp đây !

Chàng liền múa tít thanh bảo kiếm, nhằm năm người mà đâm cho mỗi tên bốn kiếm một lúc.

Năm tên nọ bị uy hiếp, thế công của chúng không còn được kín đáo như trước nữa. Lôi Anh thừa thế rống lên một tiếng, múa tít chiếc chùy đồng tấn công như vũ bão liên.

Kiểm Phi lại nói:

- Lôi Anh hãy nghỉ ngơi, để mỡ tiếp tay cho !

Lúc ấy kiếm quang và chưởng phong của chàng đã tấn công tới năm người nọ rồi. Kiếm Phi cười ha hả mấy tiếng, giở luôn Bích Vân Tam Thức ra, chỉ thấy chàng đâm tiếp luôn mấy kiếm đã có mấy tiếng kêu la thảm khốc rồi, và máu tươi bắn ra như mưa. Trong khi một tên bị giết chết, bốn tên nọ đang kinh ngạc thì mỗi tên đã bị đâm luôn một kiếm.

Thế là cả bốn tên đó cùng kêu la thảm thiết một lúc, bóng người đỏ như lửa đã cùng đạo ánh sáng xanh lướt sang phía khác nhảy xổ vào đám đông rồi.

Lôi Anh đứng đó thấy vậy, lớn tiếng cười ha hả:

- Bang chủ lợi hại thật !

Y vừa nói tới đó thì y vừa thấy một tên thủ hạ của Thiết Hồng bang đang đuổi giết một tên đàn em trong Khoái Dao đội, tên đàn em lui lại bên cạnh y. Y liền múa chùy lên một cái tên nọ mới kêu được hai tiếng "ái chà" sọ đã vỡ làm đôi, ngã gục xuống chết tốt rồi.

Lôi Anh thấy đã giết được kẻ địch lại cả cười. Trong lúc y vừa nghỉ ngơi để lấy lại chân lực thì đã thấy Cung Phàm đang khổ chiến với bốn tên đại hán thì y liền lớn tiếng nói:

- Có lão Lôi tới giúp đây !

Y múa cây chùy đồng nhằm tên đứng gần mình nhất tấn công luôn.

Chỉ nghe "bộp" một tiếng, tên nọ chưa kịp kêu la gì hết đã vỡ sọ ra chết rồi.

Mặt trăng đã sắp lặn hết, trên Quỷ sầu giản trận chém giết vẫn chưa kết thúc, máu chảy thành suối, xác chất thành đống, chân gãy, tay cụt, đầu đầu cũng có. Kẻ kêu rên, người mừng rỡ la lớn, hợp thành một bản tiến hành khúc rất tàn khốc.

Các anh em của Bích Ba Bang đã đuổi sức dần, Kiếm Phi vội cởi áo dài ra, bên trong lộ ra bộ chiến y của Bang chủ. Bích Ba Bang với thanh trường kiếm màu xanh, trong đêm khuya chàng tiến tới đâu là người ta kinh hãi đến đó. Chàng nhờ có thân pháp "Nhất tuyến phiêu" với công lực thâm hậu và kiếm pháp rất huyền ảo đã nỗ lực chém giết để cứu vãn tình thế.

Các đàn em người nào người nấy đều mang thương tích hết, người bị té ngã nằm không cử động được cũng có những sáu bảy tên. Những xác nằm ngổn ngang trên mặt đất đã tới trên năm trăm, hể sao nhãng một chút là dẫm phải xác kẻ địch liền.

Lúc này Kiếm Phi như một sát thần, nhưng trong nội tâm chàng thì lại trấn tĩnh hết sức. Chàng tính toán trận đấu ngày hôm nay, tuy có rút lui ngay bây giờ vẫn không thiệt thòi, vì tinh anh chủ lực của địch tối hôm nay đã tổn thất già nửa. Còn về bên mình, các anh em trải qua một đêm chém giết bất cứ về thể xác hay tinh thần cũng đã mỏi mệt rồi, nếu bây giờ không rút lui, bên địch lại có thêm viện binh tới thì quả thật là hậu họa vô cùng.

Trong lúc chàng vừa chém giết vừa suy nghĩ thì đã có một tiếng rú thật dài vọng tới, chàng liền nghĩ thầm:

- Nguy tai ! Bên địch lại có thêm người tới, có lẽ bên ta...

Chàng chưa nghĩ dứt, tiếng rú đó đột nhiên ngừng hẳn. Một bóng người vàng nhợt vừa cao vừa gầy đã ở trên không phi xuống.

Người đó vừa xuống tới đất, liền quát lớn:

- Kiếm Phi! Đại ca đến chậm một bước, xin lão đệ lượng thứ cho nhé !

Nói xong, người đó giơ hai tay có làn khói trắng tỏa ra và chộp luôn mấy tên cầm đao vừa xông tới.

Chỉ nghe thấy kêu "tách" một tiếng, mấy tên nọ chưa kịp nhìn kỹ đã ngã lăn ra đất chết tốt rồi.

Kiếm Phi định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Bạch Cốt Thần Quân Hưởng Thiên Sát, trong lòng cả mừng lớn tiếng nói:

- Đại ca, đối phương quá nhiều người, chúng vô sỉ lắm!

Chàng nói với Bạch Cốt Thần Quân như một đứa trẻ mong nhờ sự che chở của người đại ca.

Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả mấy tiếng quái dị rồi đáp:

- Bọn giặc khốn nạn này ! Được để lão phu thử môn Bạch Cốt Thần Công mới luyện gần đây xem kết quả như thế nào !

Ông ta vừa nói xong, người đã như một luồng khói vàng, xông vào đám đông. Ông ta đi đến đâu là có sương mù trắng tới đó, và có tiếng than khóc vọng lên tại đó liền.

Đang lúc ấy, trong đấu trường đột nhiên có một cao thủ của Thiết Hồng bang mới tới cười ha hả. Y vừa cười vừa đưa hai tay lên, tay y vẫn cầm thanh đao đã cong hết. Vừa lúc ấy Long Điền lướt qua cạnh, liền thuận tay chém cho y một nhát, máu tươi vọt lên, y liền ngã lăn ra chết liền.

Tiếp theo đó, người của Thiết Hồng bang còn có mấy người lại đều cười ha hả, cười đến khom lưng suýt tắt thở mà cũng cười hoài, rồi tất cả những người của Thiết Hồng bang đều cười như thế hết.

Thực lực của chúng đã suy nhược hẳn, theo như những người khác thấy vậy đã ra lệnh rút lui rồi.

Kiểm Phi cảm thấy kỳ lạ, biết bên trong thế nào cũng có gì đây, chàng ra lệnh đình chỉ việc đuổi theo chém giết.

Ngờ đâu những người nọ vẫn tiếp tục cười, cười cho đến kiệt sức rồi cứ lăn lộn trên mặt đất hoài. Một lát sau tên nào tên nấy thất khiếu đều rỉ máu ra và chết luôn.

Các anh em của Bích Ba Bang ngẩn người ra không hiểu tại sao hết.

Kiểm Phi nhìn Bạch Cốt Thần Quân hỏi:

- Hưởng đại ca có phải là...

Hưởng Thiên Sát vội xua tay đáp:

- Không, không phải ta ! Lạ thật... lạ thật...

Trong lúc mọi người đang thắc mắc liền có tiếng cười ha hả ở dưới chân núi vọng lên và có một đôi ngựa đang tiến lên đỉnh núi. Người đi đầu là chưởng môn Bách Độc Môn bước tiến tới, vái chào Kiểm Phi rồi nói:

- Tiểu bối Dư Nhân vì có việc bận nên đến chậm một chút, xin tiền bối thứ lỗi cho.

Kiểm Phi vội đỡ y dậy và đáp:

- Dư chưởng môn đừng có khách sáo như thế ! Chúng ta đều là người nhà cả !

Nói xong chàng liền giới thiệu Dư Nhân với các bộ hạ của mình. Mọi người nói khách sáo với nhau vài câu. Kiểm Phi bỗng nghĩ ra một việc vội hỏi:

- Dư chưởng môn, vừa rồi kẻ địch cười như điên như khùng mà chết...

Dư Nhân vừa cười vừa đáp:

- Đó là một thứ cát cười của bốn môn, vì Bách độc lệnh phù mất tích đã lâu chúng tôi không sử dụng tới, bây giờ mới đem ra sử dụng.

Phục Hổ Kim Cương nghe nói liền cười ha hả, xin lời nói:

- Lợi hại thật ! Nếu không phải là chúng cùng khoái chí mà chết như vậy thì chúng ta sẽ bị mệt chết cũng nên.

Một lời đó như nhắc nhở Kiểm Phi. Chàng liền hạ lệnh cho mọi người đi vào chỗ bóng cây nghỉ ngơi và phái người đi lấy nước để rửa sạch những vết máu dính trên áo, đồng thời còn bảo Long Điền :

- Long Điền, hãy phái mấy người đi quét dọn chiến trường. Chúng ta còn phải tiến thẳng tới sào huyệt của Thiết Hồng bang.

Đồ Long Kim Cương cung kính vâng lời, đáp:

- Xin tuân lệnh !

Nói xong, y quay mình định đi thì Dư Nhân lại lên tiếng :

- Việc quét dọn chiến trường xin giao cho anh em chúng tôi phụ trách, vì chúng tôi có thứ bột hóa xác.

Kiểm Phi gật đầu nhận lời để cho thủ hạ của Dư Nhân quét dọn chiến trường. Khi chàng quay đầu nhìn lại chiến trường thì thấy xác nằm ngổn ngang máu chảy thành suối đến phải chau mày.

Lúc ấy Cửng Phàm lại tới báo cáo rằng:

- Báo cáo Bang chủ, anh em trong đội hoàn toàn bị thương và có bốn người thiệt mạng.

Kiểm Phi rầu rĩ đáp:

- Đem xác của bốn anh em ấy đi chôn và lập bia kỷ niệm !

Cửng Phàm vâng lời đi luôn.

Một lát sau, đã kiếm được xác của bốn người anh em trong Khoái Dao đội.

Dư Nhân liền ra lệnh cho bộ hạ dùng bột hóa xác, rắc vào thân của kẻ địch.

Một lát sau, mấy trăm cái xác ấy đều biến thành một đồng nước vàng và ngấm vào trong mặt đất hết.

Còn tất cả các anh em đều cảm thấy mỗi mệt vô cùng. Nhưng một lát sau, họ đã đào xong được một cái hố lớn, người nào người ấy rầu rĩ hết sức, hai mắt ứa lệ và đứng quanh cái hố để hành lễ chôn cất bốn người anh em kia.

Chờ tới khi lấp đất xong, Long Điền đã đem tới một tảng đá lớn và chôn ở trước mộ. Kiểm Phi khấn một hồi, rồi dùng ngón tay viết trên bia đá như sau :

"Bốn vị anh em ở nơi đây đã anh dũng tạo nên thắng lợi cho Bích Ba Bang và đã hiến tới sức cuối cùng của mình ! Hãy yên nghỉ đi, hỡi các anh em yêu quý, những vị anh hùng vĩ đại kia !"

Hạ khoản đề "Bích Ba Bang toàn bộ anh em cùng bái. Năm tháng ngày..."

Toàn thể anh em khóc sụt sùi thương tiếc bốn người đó, vì họ đã sống với nhau hồi nhỏ, cùng học văn võ với nhau một lúc và cùng thành công. Không ngờ bây giờ sau một trận chiến đấu, âm dương cách biệt không bao giờ còn gặp được nhau nữa.

Tế lễ bốn người anh em ấy xong, các hội viên mới đi kiếm nước uống.

Dư Nhân vừa cười vừa nói:

- Khởi cần phải đi tìm kiếm nữa, để tại hạ hướng dẫn quý vị đi lấy nước.

Kiếm Phi vừa cười vừa đỡ lời:

- Dư chương môn chủ đáo thật !

Toàn đội anh em liền cởi áo trắng ra, theo Dư Nhân đi xuống dưới núi.

Trên núi trở lại yên tĩnh như xưa, không ai biết vừa rồi đã có một trận đấu kinh thiên như thế.

Hồi 28

Rửa Sạch Mỗi Gia Thù

ại một nơi ở góc trời, mặt trời vừa mới mọc, ánh nắng xuyên qua rừng cây và chiếu vào một cánh đồng bằng lớn. Nơi đó có một con sông nhỏ, mặt sông rộng chừng hơn hai trượng, nhưng nước rất sâu và trong suốt, nên trông thấy cả cá đang bơi đi bơi lại.

Một đội chiến sĩ mỗi một đang uể oải đi tới. Khi tới bên bờ sông ai nấy đều nằm lăn ra đất nghỉ ngơi hết.

Mặt trời đã mọc lên cao, các chiến sĩ mới khôi phục lại tinh lực, ai nấy đều vui vẻ nhảy xuống sông bơi lội. Những chiến y đỏ tươi kia không biết làm bằng thứ gì mà nước không ướt, nhưng còn những vết máu dính trên áo vừa vào nước đã tan liền, nước sông trong suốt như thế mà chỉ trong chốc lát đã thấy đỏ ngầu.

Kiểm Phi đã tắm rửa xong, liền ngồi xuống gốc cây cổ thụ ở trên bờ sông. Long Điền, Lôi Anh, Cung Phàm, Bạch Cốt Thần Quân các người đều quây quần nhau để bàn bạc về hành động sau này.

Vết thương ở trên cánh tay trái của Lôi Anh đã bắn bó rồi, nên y không còn đau đớn chút nào. Vừa ngồi xuống, y đã lên tiếng phát biểu ý kiến trước :

- Phó bốn tọa tán thành ! Nhân trận đại thắng này, chúng ta tiến thẳng đến sào huyệt của Thiết Hồng bang tấn công cho chúng một trận toại bởi khiến gà bay chó nhảy mới thôi.

Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả xen lời hỏi:

- Lão đệ, chẳng hay có cho ngu huynh gia nhập vào trong bang của các người không ?

Kiểm Phi vừa cười vừa hỏi mọi người rằng:

- Chẳng hay quý vị nghĩ sao ?

Dư Nhân cũng xen lời:

- Tiểu bối cũng xin gia nhập.

Mọi người đồng thanh đáp:

- Hoan nghinh !

Bạch Cốt Thần Quân phấn khởi vô cùng, vừa cười vừa nói:

- Nếu vậy bốn nhân tán thành ! Chúng ta tiến thẳng tới Thiết Hồng bang.

Long Điền cũng cười và xen lời:

- Theo ý của tại hạ thì môn hạ đệ tử của Dư huynh không nên đi cùng. Chi bằng hãy trở về Bích Ba hồ huấn luyện một thời gian đã rồi hãy sớm hạ sơn chiến đấu !

Vừa rồi Dư Nhân đã trông thấy võ công của các đội quân, biết mười đại đệ tử môn hạ của mình rất kém xa, nên khiêm tốn đáp:

- Tại hạ cũng có ý ấy, nhưng không tiện lên tiếng đấy thôi !

Mọi người bàn định xong, nguyên đội người lại có Bạch Cốt Thần Quân với Dư Nhân thêm vào, cộng tất cả là mười chín người lên đường tiến thẳng về núi Thiết Hồng. Mười đệ tử môn hạ của Dư Nhân bắt đầu trở về Bách Độc Môn trước rồi triệu tập tất cả đệ tử cùng đi hồ Bích Ba để gia nhập Bích Ba Bang.

Vì lần quyết định ấy, Bách Độc Môn tuyệt tích trên giang hồ, nhưng Bích Ba Bang lại thêm được một đội quân đa mưu túc trí và giỏi dùng độc vật.

Mấy người bàn tán xong, Cửng Phàm bỗng lên tiếng nói:

- Không biết Phong Kim Cương các người đã lên đường chưa ?

Kiểm Phi bấm đốt ngón tay một hồi rồi đáp:

- Ngày hôm nay đúng là ngày thứ năm mươi, kể từ khi chúng ta vào trong quan nội tới giờ, Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ có lẽ đã vào đến Giang Nam rồi đấy.

Cửng Phàm lại nói tiếp:

- Tốt nhất là các người ấy tới kịp núi Thiết Hồng hội họp với chúng ta, bằng không với thực lực của chúng ta hiện thời có vẻ cô đơn và hơi yếu một chút.

Lôi Anh trợn mắt lên nhìn y mà mắng rằng:

- Đồ vô dụng ! Cha mi hung hăng như thế nào mà sao mi tầm thường đến như vậy !

Cửng Phàm cũng trợn một mắt lên đáp:

- Lôi lão bá, dụng binh ta trọng ở chỗ biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, chứ thị ngu dũng thì dù có sức lật núi đi chăng nữa cũng vô ích thôi.

Lôi Anh thấy Cửng Phàm nói như vậy thù người ra không biết cãi như thế nào cho phải. Một lát sau, y mới vuốt bộ râu bạc nói tiếp:

- Được, được, tiểu tử ngươi nói có lý, ta chẳng thềm cãi với mi nữa !

Mọi người lại bàn tán thêm một hồi nữa.

Kiểm Phi liền hỏi Dư Nhân :

- Dư lão đệ, độc dược và ám khí của lão đệ mang theo có đủ dùng không ?

Dư Nhân đáp:

- Đủ rồi, đủ rồi ! Có tất cả một túi cát cười chừng hai nghìn hạt, một túi cát khóc cũng có chừng hai nghìn hạt, đạn lửa độc hai chục trái, còn nhiều thứ linh tinh nữa.

Lôi Anh lại xen lời hỏi:

- Cát cười là cái gì ? Có bao nhiêu mà có thể làm cho bọn khốn nạn ấy cười chí chết ?

Dư Nhân mỉm cười đáp:

- Hạt cát cười cũng to như hạt cát thường thôi, những người võ công tầm thường chỉ bị trúng một hạt cũng đủ làm cho họ cùng chí chết rồi.

Lôi Anh thè lưỡi ra nói tiếp :

- Trời ơi ! Cái trò này đáng sợ như thế cơ ?

Lúc ấy mặt trời đã lên gần đỉnh đầu, mọi người cơm nước xong, nghỉ ngơi giây lát lại chuẩn bị lên đường. Muối đệ tử của Bách Độc Môn đều cáo từ đi về trước.

Dư Nhân, Bạch Cốt Thần Quân cũng thay bộ chiến y đỏ như lửa, bên ngoài khoác cái áo dài trắng tinh và đầu thì úp chụp một cái mặt nạ sài lang.

Kiểm Phi vừa ra lệnh tức thì toàn đội quân đã lên đường đi luôn.

Đi không bao lâu đã tới trước một ngôi miếu đồ nát. Vì ngựa của mọi người đã giấu ở trong đó nên họ vào bên trong lấy ngựa ra rồi cùng cỡi ngựa tiến thẳng về phía Nam.

Vì là chuyến đi ở trong đường núi, nên ngựa của mọi người đều là ngựa tốt, lựa chọn trong nghìn con mới lấy một. Bởi vậy, mười chín con ngựa dù đi trong đường núi khó đi như thế mà vẫn chạy như bay, đến lúc trời tối đã đi được mấy trăm dặm rồi.

Mọi người khi đi tới một khu rừng nhỏ, liền xuống ngựa, phái hai người ở lại đó trông coi, còn những người khác thì tiến thẳng vào trong núi sâu. Vì nơi đây là phía sau núi Thiết Hồng, chỉ cách núi ấy chừng ba mươi trượng thôi. Xa xa trông thấy khoảng núi đó như một cái cầu vồng ở trên trời vậy.

Mọi người đi được một quãng đường, Kiểm Phi vội ngừng bước, bảo mọi người rằng:

- Thiết Hồng bang, người nhiều thế mạnh, tất nhiên chúng phải phòng bị rất nghiêm ngặt. Nơi nhập khẩu sơn trại của chúng ở dưới tảng đá lớn kia, vậy chúng ta hãy chia làm bốn đường tiến vào rồi sẽ gặp nhau ở tổng đàn.

Nói xong chàng liền chia đội người ra làm bốn toán. Cử Phàm dẫn bốn anh em đi một đường, vượt theo phía sau mà vào. Lôi Anh dẫn bốn anh em tấn công vào phía bên phải còn chàng và các người thi tấn công ở chính diện.

Mọi người tuân lệnh xong, liền cởi áo dài trắng ra và lên đường ngay.

Chờ ba toán kia đi khỏi, Kiếm Phi mới quay đầu lại bảo các người rằng:

- Chúng ta đi thôi !

Bốn cái bóng người đỏ như lửa, nhanh như sao sa, tiến thẳng lên trên đỉnh núi.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, bốn bề đều tối dần. Trên đỉnh núi Thiết Hồng bang có khắc năm chữ thật lớn ở trên vách đá như sau:

"Thiết Hồng bang tổng đàn."

Nhưng ở cái cửa lớn, dưới vách đá đó không có một bóng người nào canh gác.

Nếu bảo kẻ địch không phải vì hoảng sợ mà bỏ chạy thì thế nào chúng cũng đã phòng bị rất nghiêm ngặt rồi. Một lát sau, bỗng có một bóng người đỏ hồng, nhanh như điện chớp, xuyên qua cửa lớn của tổng đàn Thiết Hồng bang. Tiếp theo đó, có bóng thứ hai rồi thứ ba và thứ tư đều vào lối cửa chính.

Trong tổng đàn tối om như mực, không có một bóng người nào hết. Bốn người đó đã đi tới quảng trường ở trước đại sảnh của tổng đàn. Ngó nhìn qua loa một chút, Kiếm Phi liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Đốt !

Chàng vừa nói dứt thì trong bóng tối đã có tiếng cười nhạt vọng ra. Tiếng cười nhạt ấy nghe rất rùng rợn. Tiếp theo đó lại có tiếng người đồng dục nói:

- Thiên đường có lối, các người không đi, địa ngục không ngõ, các người lại tự chui đầu vào ! Hì hì, các người đã tới rồi thì đừng có hòng ra khỏi nơi đây !

Tiếng nói đó vừa dứt lại có tiếng cười ha hả hoài.

Bạch Cốt Thần Quân không sao nhịn được, lẳng lặng tiến thẳng về phía đó, giơ tay lên tấn công hai chưởng, liền có hai luồng gió trắng nhằm nơi đó tấn công tới.

"Bùng bùng"

Cát bụi bay tung, nhà cửa lung lay như sắp đổ, một cái bóng đen ở trong xó tối giữa cát bụi mù mịt phi ra.

Bạch Cốt Thần Quân cười nhạt một tiếng, vội đuổi theo tấn công tiếp.

Một hơi bị tấn công luôn mười bảy chưởng một lúc, cái bóng đen nọ bỗng nhảy lên trên cao năm thước, rồi xoay bổ đầu xuống, đưa hai tay nhằm đầu ông ta dè mạnh.

Đồng thời Kiếm Phi lại quát lớn một tiếng :

- Xông vào !

Ba cái bóng đỏ chia làm ba mặt xông vào tấn công luôn. Bên trong liền có những âm khí mau như châu chấu nhằm ba người bắn tới.

Kiểm Phi lớn tiếng cả cười và rút Bích Vân kiếm múa tít, liền có một luồng cầu vồng xanh quay như chong chóng, khiến tất cả những ám khí ấy bắn ngược vào trong nhà.

Bỗng nhiên bên trong có năm người tay cầm cung nỏ, nhảy ra bao vây lấy Kiếm Phi.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, giở Long Phụng cương khí ra, người chàng uốn éo như một con rắn, chỉ thoáng cái đã lướt tới trước mặt năm người kia liền.

Năm người nọ cả kinh, đồng thanh quát lớn một tiếng rồi rút đao ra nhắm đầu và người Kiếm Phi chém luôn.

Kiểm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng, và nói:

- Các người muốn chết phải không ?

Chàng rung động thanh Bích Vân kiếm một cái, liền tỏa ra mấy chục điểm hào quang nhắm ba người ở bên phải tấn công luôn. Đồng thời chàng co hữu chưởng lên công luôn một thế. Chưởng phong của chàng mạnh khôn tả, và ra tay lại nhanh nữa, khiến kẻ địch không sao ngờ được. Cả năm còn đang ngơ ngác nhìn chàng thì kiếm quang và chưởng phong đã lấn áp tới người chúng rồi.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu "coong coong coong", ba thanh đao của ba tên đứng ở bên phải đã bị chặt gãy làm đôi. Đồng thời có hai tiếng kêu "bùng bùng" cả năm tên đều rú lên, tiếng kêu nghe rất thảm khốc rồi cả năm đều bị bắn tung lên mái nhà và rớt xuống đất chết tốt.

Kiểm Phi giết xong năm kẻ địch, không chần chừ gì cả vội quay người lướt về phía bên trái. Bỗng có ba bóng đen ở bên dưới nhảy lên mái nhà đuổi theo chàng và quát lớn:

- Đứng lại !

Chàng quay đầu lại nhìn thấy ba ông già đầu tóc bạc phơ đang đuổi theo tới. Mặt chàng lộ sát khí nhìn ba người đó.

Ông già đi đầu tay cầm một cái ống điếu, cười một tiếng rồi múa ống điếu nhắm người chàng điểm tới, mồm thì lạnh lùng nói:

- Lão phu là lão đại của Mạnh Sơn Tam Kiệt...

Y chưa nói dứt, Kiếm Phi đã như một làn khói và cũng như một cái bóng ma lướt tới trước mặt chúng rồi.

Mạnh Sơn Tam Kiệt thật sự là Mạnh Sơn Tam Quỷ, có tiếng là hung dữ nhất trong võ lâm, võ công cũng khá cao siêu. Chúng thấy Kiếm Phi không nói năng gì hết mà chỉ lướt tới. Chúng đều kinh hãi thâm và lớn tiếng nói:

- Chúng ta sát cánh nhau tấn công đi !

Chúng chưa nói dứt thì lão đại đã múa ống điều nhằm các nơi đại huyết của Kiếm Phi điểm luôn. Đồng thời hai tên kia cũng múa hai thứ khí giới xông lên tấn công vào hai bên hông Kiếm Phi.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, rung động thanh Bích Vân kiếm, một làn bóng kiếm xanh biếc và kiếm khí kêu "veo veo" nhằm ba người đó phản công luôn.

Mạnh Sơn Tam Quỷ cả kinh, vội rút lui và đồng thanh la lớn:

- Tên này cứng...

Chúng mới kêu được nửa câu thì Kiếm Phi đã cười nhạt và tay phải quay tít thanh kiếm. Tiếp theo đó có tiếng kêu "ối chà", máu tươi đã bắn ra tung tóe. Tam Quỷ đều ngã lăn long lóc ở trên mái nhà rồi rớt xuống dưới đất ngay.

Lúc ấy Bạch Cốt Thần Quân đã giở thân pháp nhanh như ma quỷ và môn Bạch Cốt Thần Công ra khỏi chiến với một ông già gầy gò.

Ông già nội lực rất thâm hậu, nhưng y chẳng nói chẳng rằng ra chưởng mạnh như trời long đất lở, bóng chưởng như mưa rào nhằm người Bạch Cốt Thần Quân tấn công tới.

Bạch Cốt Thần Quân tức giận khôn tả, ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, sắc mặt của ông ta đột nhiên biến thành trắng nhạt. Người ông ta gầy gò như que củi, nhưng hai cánh tay của ông ta dài gấp đôi, chìa ra chộp vào mặt ông già kia luôn.

Ông già nọ cả kinh la lớn:

- Bạch Cốt Thần Công...

Y vội chắp hai bàn tay lại, xoa một cái rồi đẩy mạnh ra, mồm thì quát lớn:

- Đệ Nhất Tuyến rút lui !

Chưởng phong của y nóng hổi nhắm chưởng lực của Bạch Cốt Thần Quân đẩy tới. Một tiếng "bùng" thật lớn, tiếp theo đó lại có tiếng kêu "ầm", mái nhà đã đổ sập, cát bụi bay mù mịt tức thì.

Ông già nọ rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm phun máu tươi và người bị bắn về phía sau.

Bạch Cốt Thần Quân lại quát lớn:

- Để lại tính mạng người ở đây !

Rồi ông ta vội đuổi theo ngay.

Ông già nọ lại quay đầu lại, phun luôn máu tươi vào mặt Bạch Cốt Thần Quân. Máu tươi của y tựa như một làn mưa máu bắn tới, đó là Bích huyết tiễn, đã nổi tiếng trong võ lâm. Nếu không tới lúc định tâm cùng chết với kẻ địch thì không ai dám dùng tới môn ấy cả.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy cười ha hả, nhún chân một cái người đã nhảy lên cao hai trượng và vận sức vào trong tay chờ ông già nọ quay người lại thì mạng là tấn công liền.

Quả nhiên ông già nọ vừa phun Bích huyết tiền ra xong liền rú lên một tiếng như điên như khùng rồi quay người lại nhằm Bạch Cốt Thần Quân mà giơ chưởng lên tấn công luôn.

Bạch Cốt Thần Quân cười khà một tiếng, xoay người một cái và ra tay nhanh vô cùng, tấn công vào đầu vào mặt ông già nọ hai chưởng liền. Chỉ nghe thấy "bùng bùng" hai tiếng, ông già nọ đã thấy người giá lạnh như băng, bắn ra ngoài xa hai trượng chết liền.

Lúc ấy trên đỉnh núi cao nhất của Thiết Hồng bang, đã có tiếng chuông báo động rồi sau lại có thêm tiếng kêu la chém giết vọng tới. Đồng thời lại có những ngọn lửa bốc lên, thế là một trận đại chiến và một trận đại sát phạt đã mở màn. Kiếm Phi đã ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài. Tiếng rú của chàng đã chấn động cả khắp chung quanh núi. Tiếng rú chưa dứt, chàng đã múa thanh bảo kiếm tiến thẳng vào trong đại đường.

Đằng sau núi, tiếng chửi rủa chém giết của Lôi Anh kêu như sấm động vang lên. Đồng thời cũng có tiếng cười như điên như khùng của Long Điền vọng tới nữa. Thế là tiếng kêu la chém giết tiếng cười, tiếng quát tháo, xen lẫn với tiếng kêu rú thảm khốc và cùng ngọn lửa bốc cháy lan khắp cả đỉnh núi Thiết Hồng.

Người trong Thiết Hồng bang đoán chắc đối phương thế nào cũng tới nhưng không ngờ hôm nay kẻ địch đã tới rồi và tới một cách quá nhanh như vậy, nên chúng không kịp đề phòng mới bị thảm bại như thế. Nhưng người của Bích Ba Bang dù sao cũng chỉ có mười chín người tất cả, dù hinh mãnh đến đâu, dù cao siêu đến đâu cũng không sao diệt hết được các đệ tử của Thiết Hồng bang.

Lúc ấy trên đại sảnh máu chảy lai láng, ngọn lửa bốc cao đầu và chân tay cụt lăm long lóc, trận đấu này thảm khốc không thể tưởng tượng được.

Dư Nhân đi đến đâu là các thủ hạ và người đến giúp sức cho Thiết Hồng bang không khóc thì cười tới đó. Chúng đã mất hết cả sức chiến đấu, nên người của Bích Ba Bang giải quyết chúng một cách rất dễ dàng.

Lúc ấy đã là canh ba, lửa trên Thiết Hồng sơn bốc cao chọc trời, bóng người chạy đi chạy lại như điên như khùng, ánh sáng đao kiếm lóe mắt, khiến trăng sao trên trời cũng phải ảm đạm.

Đột nhiên dưới Thiết Hồng sơn bỗng có một tiếng lang hú rất dài và rất thê lương vọng lên, từng tiếng một rót vào tai mọi người và tiếng kêu đó làm cho anh em Bích Ba Bang càng háng hái thêm.

Lôi Anh múa tít đôi chùy ngẩng mặt lên trời hú lên một tiếng như thế.

Củng Phàm mình dấn đầy máu phi thân tới trước mặt Kiếm Phi hỏi rằng:

- Thưa Bang chủ, Phong Kim Cương với Ngũ Kỵ Sĩ đã tới và đánh tiếng hỏi Bang chủ có cho phép họ xông lên không ?

Kiếm Phi gật đầu đáp:

- Mời họ lên.

Củng Phàm vừa cười vừa vâng lời, liền ngẩng mặt lên rú mấy tiếng lang hú như thế để trả lời những người ở dưới chân núi.

Kiếm Phi thấy người y máu tươi nhỏ từng giọt xuống như vậy mà vẻ mặt phấn khởi vô cùng, nên chàng cảm khái hết sức, bụng bảo dạ:

- Họ đều là những hiệp sĩ cao quý hết !

Củng Phàm xông lại múa tít thanh đao xông vào trong đám đông chém giết tiếp.

Kiếm Phi liền kiếm một chỗ rất cao đứng lên trên đó đợi chờ Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ tới.

Quả nhiên một lát sau, tiếng rú đã tới trước cửa tổng đàn Thiết Hồng bang rồi.

- Các anh em già trẻ, đừng có giết chết kẻ địch để nhường lão họ Lô này một ít, để lão sướng tay một chút.

Tiếng nói đó vừa dứt, mọi người đã thấy sáu cái bóng người đỏ như lửa múa tít thanh đao sáng như mấy chiếc bánh xe và như vũ bão xông thẳng vào tổng đàn, người đi đầu chính là Phong Kim Cương Lô Thiên, đầu tóc bạc phơ, tay phải múa đại đao, tay trái múa chùy, đi tới đâu là kẻ địch hãi sợ tới đó, phía sau y là năm kỵ sĩ oai phong lẫm lẫm.

Sáu người đó cùng xông tới trước mặt Kiếm Phi cung kính vái chào:

- Bái kiến Bang chủ.

Kiếm Phi xua tay đáp:

- Miễn lễ.

Tiếp theo đó chàng lại đưa mắt nhìn vào trong đấu trường rồi nói với sáu người kia rằng:

- Hiện giờ tình hình rất bất lợi cho bên chúng ta, các người cứ ra tay chém giết đi, không cần phải nương tay gì hết.

Ra lệnh cho sáu người nọ xong, chàng như con chim đại bàng bay thẳng vào chỗ đám đông đâm chém lia lịa.

Lâu Thiên liền rống lên một tiếng và ra lệnh cho Ngũ Kỵ Sĩ rằng:

- Các anh em tiến lên.

Y vừa ra lệnh xong liền múa đao múa chùy, mồm cười ha hả xông chém giết kẻ địch luôn.

Ngũ kỵ sĩ cũng tay đao tay chùy xông lên giết kẻ địch theo.

Người của Bích Ba Bang thấy có quân tiếp viện tới càng hăng hái thêm, trái lại kẻ địch lại cứ lui về phía sau tới tấp.

Kiểm Phi múa thanh bảo kiếm ở trong đám đông xông đi xông lại chém giết, nhưng chàng phát giác thấy đối phương tuy võ công khá cao, nhưng đều là người lạ mặt cả, chàng thắc mắc vô cùng và cũng không hiểu đối phương mời đâu được những cao thủ đến giúp như thế, tuy vậy chàng vẫn không thể nường tay được, vì nếu chàng không giết bọn người lạ mặt này thì họ cũng giết lại chàng. Trận đấu khốc liệt ấy đã bắt đầu chậm dần, chỉ còn một số ít là vẫn liều mạng đấu chí chết thôi.

Hồi 29

Hận Thù Chông Chặt

Sáng ngày hôm sau, trên đỉnh núi Thiết Hồng chỉ còn lại những xác chết nằm ngổn ngang ở trên đồng gạch ngói đổ nát, máu tươi lai láng khắp nơi hòa lẫn những mùi tanh hôi với mùi khét lẹt bốc lên, khiến ai cũng phải buồn nôn muốn ọe.

Một đội chiến sĩ áo đỏ trên đỉnh núi từ từ rút khỏi Thiết Hồng Sơn, ai nấy đã trở vào trong rừng chỗ giấu ngựa để nghỉ ngơi và đi tìm nước uống cùng tắm rửa.

Một lát sau mấy người thừa lệnh đi tìm nước đã về báo cáo ở phía sau rừng đó không xa có một hồ nước trong suốt trông thấy cả cá bơi lội.

Kiểm Phi liền ra lệnh cho các anh em lần lượt lên ngựa tiến thẳng về phía hồ nước ấy, đi được ba dặm đã tới bờ hồ rồi.

Hồ ấy rộng hơn bốn trượng, dài hơn ngàn trượng, nước trong như nước suối, anh em của toàn đội đều nhảy xuống dưới hồ tắm rửa và đùa giỡn, còn Kiểm Phi vẫn ở trên bờ cau mày nghĩ ngợi:

- Tại sao không thấy bọn Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trấn Thiên, mà ngay cả Tà Phong, Bang chủ của Thiết Hồng bang cũng vắng nốt, chẳng lẽ chúng còn có sào huyệt khác chăng ? Hay là âm mưu của Sài Nho Tú Sĩ đã phát động rồi và chúng đã ở trên giang hồ hoạt động rồi chăng ?

Chàng không dám xác định, nhưng chàng chắc bọn chúng âm mưu hoạt động, không sớm thì chầy cũng thực hiện và mình cũng không sao tránh khỏi một trận quyết chiến, chưa biết chừng lúc ấy tất cả anh em của Bích Ba Bang đều phải động viên hết cũng nên, nếu Tà Phong đi theo Sài Nho Tú Sĩ thật, thì vấn đề này phiền phức lắm lắm chứ chẳng không ?

Mặt trời đã mọc lên cao, Kiểm Phi ra lệnh cho toàn đội ở đó nghỉ ngơi, chờ trời tối mới lên đường.

Trong ngày hôm đó trên giang hồ có một tin kinh người đồn đãi khắp mọi nơi, cuộc hẹn ước của Thiết Hồng bang với Kim Húc lệnh chủ đã thi hành vào trong đêm Trung Thu, trận đấu đó Thiết Hồng bang đại bại chết hơn năm trăm người mà đối phương chỉ có hai mươi người thôi.

Tối hôm mười sáu toàn đội Bích Ba Bang lại tấn công tổng đàn của Thiết Hồng bang ở trên núi Thiết Hồng, tất cả cao thủ của Thiết Hồng bang đều bị chém giết hết, không còn một người nào sống sót, thủ đoạn của Bích Ba Bang có một không hai.

Thế là trên giang hồ lại xao động, các nhân sĩ có lòng của các nơi đều lo âu khôn tả, chỉ sợ trận tai kiếp sắp tới nơi và một số người lại cho là chỉ có Bích Ba Bang mới có thể diệt nổi tai kiếp đó thôi...

Ngày hôm đó các anh em Bích Ba Bang nghỉ ngơi và chơi đùa ở trên bờ hồ tại phía sau núi của Thiết Hồng bang, đợi đến khi trời sắp tối họ mới bắt đầu lên được. Mục tiêu của họ là Hắc Sát trang ở trên núi Thiên Mục, tại tỉnh Triết Giang.

Kiểm Phi đã quyết định phá hủy Hắc Sát trang rồi sẽ đi dò thăm lai lịch thân thế của mình và xem cha mẹ mình đang ở đâu.

Tiếp theo đó chàng lại quyết định đi Thượng Quan bảo trả thù cho sư phụ.

Nghĩ tới Hắc Sát trang với Thượng Quan bảo chàng liền tưởng đến Trần Du Du và Thượng Quan Lộ Châu hai người, chàng so sánh hai nàng, thấy nàng nào cũng có sở trường và sở đoản. Nói về sắc đẹp thì một người là Tây Thi, một người là Chiêu Quân, cả hai đều là tiên nữ hạ phàm, đẹp không thể tưởng tượng được. Còn nói về tính nết thì Thượng Quan Lộ Châu phải cái điêu ngoa, còn Trần Du Du lại quá thâm độc.

Lúc ấy hình bóng của Lý Hồng lại hiện lên trên óc chàng, nghĩ đến Lý Hồng chàng lại nghĩ thầm:

- Con nhỏ này dâm dăng thật, ta còn nghĩ đến nó làm chi ?

Nhưng chàng càng không nghĩ đến nàng ta thì hình bóng của nàng lại càng hiện lên hoài, vì lúc ấy chàng với mọi người đang vượt qua những ngọn núi cho nên đi mãi tới nửa đêm, đội quân thiện chiến này đã đi sâu vào trong dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Đột nhiên có một tiếng rú thảm khốc ở sau mấy khoảng núi vọng tới tai các người. Nhất là Kiểm Phi nghe tiếng kêu ấy, đặc biệt rung mình hơn mọi người, vì chàng cảm thấy tiếng kêu đó là của một người hình như không muốn chết thốt ra, và cũng hình như đang bị một sức mạnh đè nén, mà không sao phản kháng nổi.

Nghe thấy tiếng rú ấy, ai nấy đều động lòng nghĩa hiệp, riêng Kiểm Phi thì nghe thấy tiếng kêu đó rất quen thuộc, nhưng chàng không nhớ ra được đó là tiếng của ai ? Chàng liền giơ tay ra hiệu bảo toàn đội hãy ngừng chân, rồi quay đầu lại bảo Long Điền rằng:

- Người cứ dẫn đội quân đi tiếp, để mình bốn Bang chủ đi tới nơi có tiếng kêu xem sao, rồi bốn Bang chủ sẽ quay trở lại theo các người.

Long Điền hỏi:

- Có cần một hai người chúng tôi đi theo Bang chủ không ?

Bạch Cốt Thần Quân với Lô Anh đồng thanh xen lời nói:

- Để cho chúng tôi hai người theo nhé ?

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Khởi cần, nếu có việc gì một mình ta cũng đủ đối phó rồi.

Nói xong, chàng nhún chân một cái đã ra khỏi lưng ngựa phi lên trên cao, mồm thì nói tiếp :

- Các người cứ tiếp tục đi đi, tạm do Long Điền phụ trách lãnh đội.

Tiếng nói vừa dứt, người chàng đã mất dạng trong bóng tối.

Tiếng vó ngựa kêu như sấm động, các anh em của Bích Ba Bang do Long Điền thống lãnh vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Kiểm Phi giở hết tốc lực thân pháp Long vân độn ra, người chàng đi nhanh như gió, quần áo bay phất phới, trong nháy mắt chàng đã vượt qua bốn khoảng núi.

Khi vượt qua khỏi núi thứ năm, chàng thấy trước mặt có một cánh đồng bằng. Cánh đồng bằng này tựa như một thung lũng, chung quanh đều có núi cao vây kín. Chàng vừa ở trên đỉnh núi phi xuống đã thấy hai cái bóng đen ở trong bìa một khu rừng phi lên.

Đồng thời chàng lại nghe thấy có tiếng người nói vọng tới:

- Sư phụ, y có phải là... sư phụ của Kim Húc lệnh chủ không ?

Trời ơi ! Đó chính là tiếng nói của Lý Hồng. Tiếp theo đó chàng lại nghe thấy tiếng của Vân Sơn Thần Ni đáp:

- Những ma đầu này đáng lẽ phải chết từ sớm kia rồi. Hồng nhi, từ nay trở đi sư phụ cấm con không được gần với tiểu tử ấy.

Lý Hồng ai oán đáp:

- Sư phụ, chàng... Hồng nhi... không... không... không theo chàng nữa.

Tiếng nói của hai người càng ngày càng xa và khuất dần trong xó tối.

Kiểm Phi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt tí nữa thì chết giắc. Chàng vội ngừng chân lại định thần, lẩm bẩm nói:

- Không... không... không có lẽ là sư phụ của ta, có bao giờ sư phụ của ta lại xuống núi.

Chàng không tin Kim Mộng Hùng, sư phụ của mình đã bị người giết hại, nhưng trông đầu óc chàng lại thấy hình bóng của sư phụ, một ông già đầu tóc bạc phơ trông rất

tội nghiệp, một nửa người vì bị hai sư huynh tàn sát đang nằm trên vũng máu và rên rỉ kêu la như sắp chết vậy.

Chàng vội phi thân tới bên bìa rừng, thấy mấy cái xác chồng chất ở trên mặt đất, chàng đoán chắc vừa rồi nơi đây thế nào cũng có một trận kịch chiến xảy ra. Chàng tới gần những cái xác đó, chàng càng đi càng chậm lại, vì chàng sợ phát giác xác của sư phụ mình trong đống xác ấy, vì thế mà chàng không dám tới gần nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng rên rỉ quen thuộc, chàng đột nhiên rùng mình một cái, nước mắt ứa ra. Chàng thấy rõ ràng trong đống xác có tiếng người kêu rên.

- ... Phi nhi... con...hiện giờ... ở đâu... lão muốn gặp...mặt con... ồ không, không... ta không trông thấy gì hết... Phi nhi... ta chỉ muốn rời mặt con và mẹ của con thôi... Trời ơi... sao trời lại không công bằng như thế... Phi nhi... người của... Cửu Thiên Đạo Cung muốn giết... giết con đấy, Sài Nho Tú Sĩ... muốn giết con. Trời ơi, ta không muốn chết vội...

Ông ta ở dưới đất đang gượng bò dậy, nhưng chỉ thấy ông ta run lẩy bẩy chứ không sao đi được.

Kiểm Phi không ngờ sư phụ mình bị người vây đánh, nhưng chàng không dám lên tiếng, chàng sợ mình đột nhiên xuất hiện như vậy, sư phụ của mình sẽ cảm động quá rồi chịu đựng không nổi.

Tuy vậy, chàng vẫn từ từ đi tới trước mặt ông già.

Lúc ấy Kiểm Phi đã trông thấy rõ lão hiệp Kim Mộng Hùng nằm ở trong đống máu, chân tay bị chặt cụt hết, mặt dính đầy máu trông rất thê thảm.

Tới khi Kiểm Phi đã đến cạnh ông ta, ông ta mắt ngơ ngác nói tiếp :

- Trời... lão... đã nghe thấy rồi... đúng là tiếng chân của tử thần. Lão không muốn chết, lão không muốn chết vội, lão còn muốn gặp Phi nhi...

Kiểm Phi không sao nhịn được nữa, nước mắt ràn rụa, từ từ cúi đầu xuống dùng nội công khê nói vào tai ông già nọ rằng:

- Sư phụ... con là... Phi nhi... đã về tới đây.

Kim Mộng Hùng nghe thấy tiếng nói của chàng, phấn chấn vô cùng, vội hỏi:

- Có thật... là Phi nhi... đấy không ?

Mắt bên phải của ông ta chỉ là một cái lỗ chảy máu, chứ không còn thấy con người đâu nữa, nước mắt ở trong đó nhỏ ròn xuống.

Kiểm Phi móc túi lấy thuốc bỏ vào mồm cho ông ta, chàng khê dí mặt mình vào mặt Kim Mộng Hùng và nói:

- Sư phụ... ai đã thương... sư phụ như thế này ?

- Phi nhi, sư phụ nghe nói con ở trên giang hồ được nổi danh trong lòng rất mừng rỡ. Không ngờ khi tới Lục Thiều Sơn nghe nói con bị Lục Thiều Ma Quân giết hại, ta đau lòng vô cùng liền thân chinh xuống núi để phục thù cho con. Ngờ đâu lúc tới Giang Nam ta hay tin con tái xuất sơn, ta muốn gặp mặt con, không ngờ bị người Cửu Thiên Đạo Cung theo dõi, sau nghe nói Sài Nho Tú Sĩ tái xuất thế, định ra tay giết hại con... Sau sư phụ gặp chúng ở nơi đây, hai mươi mấy cao thủ định giết ta để dụ con tới, cho nên... Phi nhi từ giờ trở đi... con phải cẩn thận... Bây giờ khỏi cần phải lý đến sư phụ nữa... Phi nhi...

Chưa nói hết câu chót ông ta đã ra người thiên cổ. Kiếm Phi đau lòng vô cùng, lớn tiếng khóc và kêu gào:

- Sư phụ, sư phụ... sư phụ...

Nước mắt của chàng cứ thế trào ra như mưa.

Hồi lâu chàng mới ngừng khóc ngẩng đầu lên nhìn trăng, mặt lộ sát khí, nghiêng răng mím môi nói:

- Sư phụ linh thiêng xin phù hộ cho Phi nhi giết sạch kẻ thù trả mối thù hận ngày hôm nay !

Nói xong chàng lại cúi đầu xuống nhìn thấy tay chân của ông ta bị chặt đứt hết, và người cũng bị chém nhiều nhát, trông thấy rãth thảm khốc, chàng lại nức nở khóc.

Nghĩ đến thầy trò Lý Hồng, chàng nghiêng răng:

- Nếu thầy trò Lý Hồng ra tay cứu viện cầm cự với kẻ địch chốc lát, như vậy có phải là ta tới kịp không ? Và sư phụ ta đâu đến nỗi bị chết một cách thảm thương như thế này !

Hừ, không những hai thầy trò nàng thấy chết không cứu mà còn bảo sư phụ ta đáng chết nữa, thầy trò nàng mới thật đáng chết. Lần sau bắt gặp, ta nhất định không buông tha chúng, nhất là Vân Sơn Thần Ni đáng chém đáng giết lắm.

Chàng lại nghiêng răng nghĩ tiếp:

- Còn Cửu Thiên Đạo Cung với Sài Nho Tú Sĩ cũng đáng chết hết...

Lúc ấy trong đầu chàng lại hiện ra một bức tranh đẫm máu và chàng thấy mấy tên hung đồ đang lăn lộn trên vũng máu kêu la gào khóc, nhận tội sám hối. Chàng khoái chí cười ha hả, tiếng cười của chàng khiến những chim chóc ở trong rừng đều kinh hoảng bay tứ tung. Tiếng cười của chàng nhỏ dần, sau cùng biến thành tiếng nức nở, mồm chàng lẩm bẩm nói:

- Sư phụ ! Con phải báo thù, con phải phục hận...

Nói tới đó chàng ầm xắc của Kim Mộng Hùng lên đi nhanh như bay, chàng lên tới khoảng núi cao, nhất định chôn xác sư phụ mình ở trên khoảng núi cao ấy, vì chàng biết tính của sư phụ mình thích như thế.

Không bao lâu, chàng đã lên tới trên đỉnh núi thật cao, trên ấy gió lạnh như những lưỡi dao sắc bén thổi vào mặt đau như cắt. Ngờ đâu chàng vừa lên tới ngọn cao nhất thì đã có một luồng chưởng phong mạnh khôn tả nhằm ngực chàng lấn át tới.

Lúc này Kiếm Phi chứa đầy uất hận và đau đớn, chàng không nghĩ đến trên đỉnh núi cao này có người ẩn núp mà ra tay đánh lén mình như vậy, nhưng dù đối phương ra tay nhanh đến đâu, khi chàng hay biết chỉ nhún chân một cái người đã tung lên trên cao mấy trượng, nhờ đó tránh được chưởng phong của địch.

Chàng lơ lửng trên không, cúi đầu nhìn xuống đã trông thấy có năm người ăn mặc khác nhau, mặt đều bịt bằng một miếng vải, và mắt của người nào người nấy lóng lánh như những ngọn đèn tỏ, đủ thấy năm người này đều là những tay cao thủ phi thường.

Chàng kêu khổ thầm, hai tay vẫn ôm chặt lấy xác của sư phụ. Nếu lúc này buông tay ra, xác của Kim Mộng Hùng thế nào cũng rơi xuống đất, chàng không muốn bỏ rơi xác của sư phụ mình như thế.

Nhưng trên đỉnh núi chỉ rộng chừng mười trượng thôi, và đã bị năm người đó chiếm hết rồi, nếu muốn hạ chân xuống thì phải giở thế công thật mạnh đẩy lui năm người đó ra mới được.

Lúc này người chàng đã từ từ hạ xuống bên dưới, năm kẻ địch bỗng cười nhạt một tiếng, hai tên đứng gần chàng nhất đã cùng giở chưởng lên nhằm các yếu huyệt lớn ở dưới người chàng tấn công luôn.

Kiếm Phi cười nhạt, bỗng chân đạp một cái thật mạnh, người đã bắn theo ra ngoài năm thước. Tiếp theo đó hai chân của chàng đá luôn hai mươi mốt cái một lúc. Chàng ra chân quá nhanh, khiến năm người nọ ngạc nhiên vô cùng và thấy chàng không những tránh được thế công của hai người kia lại còn đạp lui được ba người khác.

Kiếm Phi vừa hạ chân xuống đất liền xoay người một vòng và dùng hai chân đá ngay vào người đứng gần đó, nhưng năm kẻ địch ấy là những tay cao thủ giàu kinh nghiệm chiến đấu, chúng vừa cười nhạt và ra tay phải một lúc. Thế chưởng của chúng như vũ bão nhằm các đại huyệt của Kiếm Phi tấn công tới tấp.

Kiếm Phi thấy vậy kinh hãi lắm, biết đấu như vậy mình chỉ có lép vế thôi, nên chàng vội quát lớn:

- Ngừng tay !

Năm người nọ ngạc nhiên vô cùng, người đứng đầu bọn béo lùn, cười the thé hỏi:

- Tiểu tử ngươi còn trăn trở gì thì mau nói cho bọn ta nghe đi.

Kiểm Phi cười nhạt đáp:

- Sao các hạ không dám cho tại hạ trông thấy bộ mặt thật.

Người đó lại cười giọng quái dị một hồi rồi đáp:

- Tiểu tử, ngươi chưa đủ tư cách trông thấy mặt của ta.

Kiểm Phi tức giận khôn tả, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng nói tiếp:

- Xưa nay kiếm của bốn Bang chủ không giết những kẻ vô danh, mau báo danh cho bốn Bang chủ nghe đi.

Lúc ấy chàng vẫn còn ôm xác Kim Mộng Hùng, một người bịt mặt thú hai cười nhạt xen lời nói:

- Ngày này sang năm là ngày giỗ đầu tiên của ngươi đó.

Kiểm Phi ngừng mặt lên cả cười, tiếng cười của chàng lạnh như băng, khiến mọi người đều phải kinh hãi thềm.

Chàng vừa cười dứt lại nói tiếp:

- Hừ ! Các ngươi muốn tử đấu đó chăng ?

Người bịt mặt gật đầu:

- Phải ! Nhưng đêm nay ngươi sẽ vui thây trên mộ tràng này.

Hắn quát lên một tiếng hiệu lệnh, lập tức năm đạo hàn quang chớp tới phủ vây Kiếm Phi, tử ảnh lẫn tròn.

Trải qua hai mươi hiệp Kiếm Phi đã giở hết tuyệt công nhưng không sao thoát khỏi vòng vây của năm người lạ mặt bởi trên tay chàng vướng bận sư phụ.

Đang trong tình thế nguy cấp, bỗng Kiếm Phi hét lên một tiếng tợ sấm, đạo thanh quang chớp ngay người bịt mặt.

Hắn hú lên một tiếng xẹt qua một trượng tránh khỏi đạo Kiếm Ảnh khiếp hồn.

Như một làn khói, Kiếm Phi bắn mình lên cao rồi rơi tòm xuống dòng sông dưới chân núi.

Kiểm Phi chìm ngay xuống nước không còn trông thấy tăm dạng đâu nữa. Người bịt mặt phóng xuống nhìn, cất tiếng cười ha hả:

- Gã đã chết rồi...

Sau đó bọn họ kéo đi mất dạng.

Khi nổi lên trên mặt nước, Kiếm Phi ngừng đầu mới hay nơi đó là một tuyệt địa, xung quanh đều là núi đá. Cái đầm này không khác gì là một cái giếng thiên nhiên.

Vách đá ở khắp chung quanh mọc đầy rêu cỏ, chàng ngừng đầu nhìn lên trên cao, chỉ trông thấy trời, nhưng những vách núi ở bốn bên đều cao trên sáu mươi trượng và thẳng tuột như vậy thì làm sao mà leo lên được.

Chàng nản chí vô cùng, thở dài một tiếng, nhìn xác của sư phụ nằm cạnh mình, rồi chàng ngồi xếp bằng tròn điều hơi vận tức. Một lát sau chân khí và nội lực đã khôi phục dần. Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, trên đỉnh đầu của chàng đã có sương mù trắng bốc lên, hai lỗ mũi của chàng cũng có hai cây ngọc trụ thậm thọt, có khi chảy xuống tât dưới ngực.

Lại qua một thời gian nữa, chàng mở to đôi mắt, đôi ngươi của chàng tia ra hai luồng ánh sáng kinh người. Chàng ngừng đầu nhìn lên trên thấy trời đã sáng tỏ, bụng bảo dạ rằng:

- Cả đêm không thấy ta về, chắc các anh em trong Bích Ba Bang thế nào cũng nóng lòng sốt ruột, nhưng chúng có biết đâu Bang chủ của chúng hiện đang bị giam giữ ở nơi đây.

Nghĩ đến những việc ở bên ngoài, chàng nóng lòng khôn tả. Vì thế chàng mới ngó nhìn xung quanh để tìm lối thoát. Nhìn một hồi, chàng rầu rĩ và thất vọng vô cùng. Nhưng chàng lại bỗng tùm tùm cười vì chàng đã phát giác cách chỗ chàng đang ngồi tám thước có một cái hang động, cửa hang đã bị che lấp bởi cây cỏ và gai mây mọc um tùm.

Tuy chàng chưa thể xác định được hang động ấy có thể giúp mình thoát khỏi được nơi tuyệt địa này hay không, nhưng trong lúc bất đắc dĩ này, thấy có cái hang động ấy, thế nào cũng phải nhảy lên coi thử xem đã. Chàng rất cẩn thận, ôm xác của sư phụ lên, nhún chân một cái, người đã phi thân lên trên cửa động rồi.

Cửa hang cách mặt nước rất cao, cho nên trong hang rất khô ráo. Chàng gạt cỏ và gai góc sang hai bên rồi lững thững bước vào bụng bảo dạ rằng:

- Nơi đây chắc không phải là tuyệt địa nữa !

Nhưng chàng đi sâu vào mười mấy bước lại thất vọng ngay.

Thì ra hang động ấy tuy rất rộng, nhưng không sâu mấy, vì chàng đã trông thấy đáy động rồi. Chàng thở dài một tiếng uể oải ngồi xuống nhìn xác Kim Mộng Hùng khấn thầm:

- Sư phụ linh thiêng xin phù hộ cho đệ tử dò ra được gia thế và trả thù cho sư phụ.

Những chuyện xưa lại hiện ra trước đầu óc chàng. Chàng nhận thấy mình không thể chết được vì còn nhiều việc lớn đang đợi chờ mình giải quyết. Nhưng bây giờ có cách gì ra khỏi nơi đây không. Chàng cực lực trấn tĩnh tâm thần, vận chân khí cho

chuyển khắp người một hồi. Sau khi vận khí rồi, chàng thấy mạnh vô cùng, và rút cục chàng quyết định chôn xác Kiếm Phi ở trong hang động này.

Sau khi chôn sư phụ rồi, chàng khấn vái một hồi mới bắt đầu luyện võ. Chàng bỗng nghĩ ra được một vấn đề và bụng bảo dạ rằng:

- Khi ta ở trong Lang hú cốc, lão tiên bối ấy cho ta một viên ngọc, bên trong chứa như ẩn hiện một pho chuồng pháp là gì ? Tại sao ta không đem ra xem, may ra học thêm được một pho chuồng vô địch cũng chưa biết chừng.

Nghĩ đoạn chàng lấy viên ngọc ấy ra ngắm nhìn và thưởng thức. Chàng thấy bên trong có một đám mây, và giữa đám mây như có một con rồng đang múa lộn. Chàng cứ thất vọng nhìn không cử động chút nào.

Một lát sau chàng hớn hở đứng dậy rồi luyện từng thế, từng thức một. Rút cục, chàng lại bỏ viên ngọc đó vào túi rồi hớn hở đi tới trước mộ của Kim Mộng Hùng vái lạy và nói:

- Sư phụ, Phi nhi phải ra khỏi nơi đây ! Xin sư phụ hãy yên nghỉ ở chốn này. Phi nhi thế nào cũng trả thù cho sư phụ.

Nói xong chàng đi ra ngoài cửa động, ngừng đầu nhìn lên phía trên một hồi, rồi nhún chân một cái, người đã bắn lên phía trên. Khi sắp hết đà, chàng bỗng xoay người một cái, song chuồng đã chéo ngang một thế, chuồng phong của chàng cứ xoay tít và lấn áp ra bên ngoài, người của chàng tựa như một con rồng bay lượn trên mây. Chỉ trong nháy mắt đã lên tới trên đỉnh núi rồi.

Chàng đứng trên đỉnh núi thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói:

- Pho quyền pháp ta mới học được có thể không đánh được kẻ địch, nhưng không biết nên gọi pho chuồng này tên là gì ?

Chàng suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói tiếp:

- Phải rồi, Long Vân Cửu Thức ! Ta nên gọi nó là "Long Vân Cửu Thức" vậy.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh cảm khái vô cùng, ngừng mắt lên trời rú lên một tiếng thật dài để cho nguôi cơn giận. Đột nhiên chàng thấy một bóng người nho nhỏ đang đi ở bên một cánh đồng bằng tại chân núi. Chàng nhìn kỹ thấy người đó hơi giống Lý Hồng, liền kêu "hừ" một tiếng nhủ thầm:

- Người còn ở đấy làm chi ? Chẳng lẽ miếng kiếm ta chẳng ? Hừ !

Chàng vừa nghĩ vừa phi thân xuống dưới đồng bằng. Càng xuống càng gần, chàng đã trông thấy rõ chính là Lý Hồng thật.

Một lát sau chàng đã đứng ở trước mặt Lý Hồng rồi.

Lý Hồng chỉ cảm thấy một luồng khói nhanh như một mũi tên ở trên đỉnh núi cao bắn xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt mình, mà người đó lại chính là Kiếm Phi, người mà mình vẫn ngày đêm thương nhớ, nên nàng mừng rỡ vô cùng, mặt tươi như hoa nở, cứ ngẩn người ra nhìn chàng.

Kiếm Phi thấy thái độ của nàng như vậy, trống ngực đập rất mạnh, bụng bảo dạ:

- Nàng quả thật là một thiếu nữ xinh đẹp và đa tình.

Vì vậy nét mặt của chàng đã thấy dịu nhiều, Lý Hồng liền u oán hỏi:

- Đặng công tử... vẫn mạnh đấy chứ ?

Kiếm Phi mỉm cười đáp:

- Vẫn được như thường, cảm ơn cô nương.

Chàng đối với nàng vừa yêu lại vừa hận, nên hai người cứ lẳng lặng đứng yên. Một hồi lâu Lý Hồng mới lên tiếng nói trước:

- Công tử... có phải... vì sư phụ mà tới đây không?

Kiếm Phi lạnh lùng đáp:

- Việc của tại hạ không dám phiền đến cô nương hỏi tới !

Lý Hồng lại cúi đầu xuống, tỏ vẻ u oán. Sau cùng nàng nghiêng răng, mím môi khẽ nói tiếp:

- Bây giờ công tử định đi đâu thế ?

Kiếm Phi đáp:

- Núi Thiên Mục !

- Cho tôi đi cùng nhé ?

- Tại sao ?

Lý Hồng ngẩng mặt nhìn chàng, hai má đỏ bừng, bẽn lèn đáp:

- Vì... vì... tôi cũng muốn lên núi Thiên Mục.

Kiếm Phi nghe nói liền rùng mình một cái, chàng biết Lý Hồng rất yêu mình, nhưng chàng lại không muốn nhận tình yêu ấy. Tuy chàng yêu nàng thật, nhưng chàng lại không muốn nhìn nhận. Hai người lại đứng yên như hồi nãy. Lý Hồng u oán nói tiếp:

- Nếu công tử không muốn đi cùng với tôi thì tôi đi một mình vậy.

Kiếm Phi kêu "hừ" một tiếng, đang định nói mĩa nàng ta mấy câu thì bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng động rất khẽ. Chàng vội quay người lại nhìn liền thấy một công tử anh tuấn, ăn mặc rất xa hoa, áo màu vàng nhạt và cái quạt cầm ở nơi tay cũng màu vàng nhạt nốt. Người đó chính là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ. Y tủm tỉm cười, đi tới gần Lý Hồng, lạnh lùng hỏi:

- Hồng muội! Tại sao lại bỏ ngu huynh mà đi như vậy ?

Hình như y không coi Kiếm Phi vào đâu hết, nên y chẳng thèm nhìn vào chàng. Lý Hồng đưa mắt liếc nhìn vào Kiếm Phi một cái, rồi đột nhiên lộ sát khí, sầm nét mặt xuống lạnh lùng trả lời tên nọ rằng:

- Vì ta ghét người!

Đà Sơn công tử cười ha hả, lại tiến lên hai bước, với giọng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Vì thế mà cô hện với tên giá áo túi cơm này ở đây để lén lút gặp gỡ nhau phải không ?

Y vừa nói vừa đưa mắt lườm Kiếm Phi.

Kiếm Phi đang lúc tức giận, nay lại thấy Đà Sơn công tử tỏ vẻ kiêu ngạo như vậy trong lòng đã không vui, đồng thời tuy chàng không muốn nhìn nhận là mình yêu Lý Hồng nhưng chàng lại bỗng dưng nổi ghen, nên rất ghét những người đàn ông nói chuyện như thế với Lý Hồng. Huống hồ Đà Sơn công tử này lại công nhiên nói nhục mình như thế, cho nên chàng cười nhạt mấy tiếng rồi hỏi lại:

- Họ Hoàng kia, có lẽ người không muốn sống nữa phải không ?

Hoàng Cái Vũ tức Đà Sơn công tử nghe thấy chàng nói như vậy kinh ngạc vô cùng, vội quay đầu lại nhìn chàng một hồi rồi cứ cười the thé và nói tiếp:

- Người giả bộ cũng khá đấy, và cũng có một chút can đảm thật ! Nhưng so sánh với bốn công tử thì... he he...

Y cười một hồi rồi mặt đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu người rời khỏi nơi đây ngay, bốn công tử đặc biệt ban ơn tha chết cho người phen này !

Kiếm Phi thấy y nói như thế tức giận không sao chịu nổi, cười nhạt một tiếng và trả lời:

- Người khéo nói dóc thật ! Nhưng người phải biết ngày hôm nay kẻ yêu cầu người khác tha chết cho lại không là ta mà là nhà người, người có biết không?

Hoàng Cái Vũ lại tiến lên, tiếng cười ngông cuồng và kêu ngạo mà hỏi tiếp:

- Vậy tiểu tử kia, người có biết bốn công tử là ai không?

Kiếm Phi tỏ vẻ khinh thị, bĩu môi đáp:

- Ta không có thì giờ đi dò hỏi những hạng người như người vậy !

Đà Sơn công tử thấy chàng khinh mình như thế, nổi cơn lôi đình, liền quát lớn:

- Người nói như vậy, người không sao thoát chết nữa !

Y vừa nói dứt đã nhẹ nhàng như tà lá khô lướt tới tay múa cái quạt màu vàng chột nhằm ba nơi đại huyệt của Kiếm Phi đánh luôn.

Y ra tay đã mạnh, thế công lại quái dị khôn tả, có thể nói là ít có người trên giang hồ bằng được y.

Kiếm Phi kêu "hừ" một tiếng, vẫn cứ đứng yên chờ quạt đối phương sắp tấn công tới người mình mới bước sang bên một bước để tránh né rồi giơ tay ra nhanh như điện chớp nhằm cổ tay phải của đối thủ chop luôn.

Đà Sơn công tử kêu "ồ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Không ngờ tiểu tử này cũng có một vài miếng võ đấy !

Nói xong, y xoay tay tránh né, không để cho tay của Kiếm Phi bắt trúng, rồi thuận thế múa cây quạt như vũ bão nhằm người địch thủ tấn công tới tấp, đồng thời mồm thì cười nhạt và quát tiếp:

- Thử xem người có tài ba gì chống đỡ nổi thế quạt của bốn công tử này không?

Y tưởng nếu giở thế quạt này ra, tuy chưa dùng toàn lực để tấn công, nhưng đối phương thế nào cũng không đỡ được và ngã lăn ra đất liền, có ngờ đâu Kiếm Phi bỗng kêu "hừ" một tiếng rồi múa tít song chưởng, khiến kẻ địch tưởng như chàng có mấy tay một lúc.

Chàng đẩy mạnh về phía trước để chống đỡ thế quạt lợi hại của đối thủ, đồng thời chàng còn dùng tay trái tấn công luôn mười tám chưởng một lúc nữa. Chàng ra tay quá nhanh khiến đối thủ với Lý Hồng không sao trông thấy hình bóng của chàng đâu hết.

Đà Sơn công tử thấy vậy, mặt biến sắc vội quát hỏi:

- Mau báo danh cho bốn công tử hay ?

Kiếm Phi thủng thẳng đáp:

- Đặng Kiếm Phi !

Đà Sơn công tử hơi biến sắc mặt, nhưng lại cười và nói tiếp :

- Hay lắm, bốn công tử đang định đi kiếm người !

Nói xong y xông lại tấn công càng nhanh và mạnh hơn trước nhiều. Kiếm Phi thấy vậy cũng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng:

- Võ công của tên Đà Sơn công tử này hơi giống võ công của Lang hú cốc chủ.

Chàng vừa nghĩ vừa quay người nhanh như chong chóng và giở Nhất tuyến phiêu thân pháp ra cứ xuyên đi xuyên lại ở trong bóng quạt, đồng thời chàng còn giở những thế công lợi hại vô cùng ra nữa.

Đấu được một hồi, Đà Sơn công tử đột nhiên quát lớn một tiếng, giở nội lực ra phản công, định bao vây Kiếm Phi vào giữa, nhưng khi y đã giở hết mười hai thành công nội lực ra tấn công rồi mà vẫn không ăn thua gì. Lúc ấy y mới bắt đầu kinh hãi thâm.

Thì ra y đã cảm thấy chướng thế của y tuy lợi hại, gió quạt tuy lạnh lùng, thế công bao trùm rất lớn, nhưng tựa như một hòn đá bị đóng bột cuộn chặt, tha hồ y tấn công nhanh và mạnh, rốt cuộc vẫn cứ như hòn đá nằm yên trong đồng bột vậy.

Lý Hồng đứng cách đó sắc mặt biến động luôn luôn và nàng đã rút sẵn thanh Ngân phách kiếm ra cầm ở trong tay để đợi chờ, nếu Kiếm Phi bị nguy hiểm là xông vào giúp sức. tuy nàng đứng cách xa trận đấu mấy trượng mà tà áo của nàng vẫn bị chướng phong của Kiếm Phi đẩy tới bay phát phới.

Đấu tới hiệp thứ năm mươi, Kiếm Phi thấy võ công của Đà Sơn công tử quả thật giỏi hơn những tay cao thủ khác, thảo nào mà y chẳng ngông cuồng như thế ? Đột nhiên chàng nghĩ ra một kế, bụng bảo dạ :

- Sao ta không nhân dịp này đem Long Vân Cửu Thức ra thử xem oai lực của nó như thế nào ?

Nghĩ đoạn, chàng đã tung mình nhảy lên trên cao, giơ song chưởng ra múa tít, trông như một đám mây bảo vệ lấy một con rồng đang bay lượn vậy.

Đà Sơn công tử thấy tình thế của mình rất bất lợi, phải cố hết sức múa cái quạt lên chống đỡ, nhưng càng đấu y càng thấy bị lép vế dần. Đột nhiên y lại nghe thấy tiếng nói của Kiếm Phi như rót vào trong tai:

- Trong ba hiệp thôi, ta bắt ngươi phải vứt quạt đi ngay !

Đà Sơn công tử nghe thấy Kiếm Phi nói như thế cả kinh thất sắc, cố giở tuyệt kỹ ra, nan quạt nhằm trước ngực của Kiếm Phi mà đâm tới.

Kiếm Phi thấy vậy cười ha hả, bỗng hạ thân xuống, vận chưởng như núi tấn công vào yếu huyệt ở đơn điền của Hoàng Cái Vũ luân.

Hoàng Cái Vũ bỗng thân quạt lại rồi biến thành hai luồng cuồng phong, nhằm hai bên hông của Kiếm Phi tấn công tới.

Kiếm Phi xoay người một cái, hóa chưởng thành chộp. Hoàng Cái Vũ giơ hữu chưởng lên chống đỡ thế chộp của đối thủ. "Ùm", "hự" tiếp theo đó lại có một tiếng kêu rất thảm khốc nữa, rồi hai người rẽ sang hai bên.

Lý Hồng đã thấy Đà Sơn công tử mặt nhợt nhạt lui về phía sau năm bước mới đứng vững, hai mắt nhắm nghiền và phun ra một bùm máu tươi, còn hai tay thì trống không.

Nàng quay đầu lại nhìn Kiếm Phi, thấy chàng vẫn đứng yên chỗ cũ, mặt lạnh lùng, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng, tay phải cầm chiếc quạt màu vàng trông rất oai nghi. Chàng lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Có phải phụ thân của các hạ là Đà Sơn chủ Hoàng Quá Thiên phải không ?

Đà Sơn công tử thở hổn hển một hồi, ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng hậm hực vô cùng, đáp:

- Bốn công tử đã bị người đánh bại rồi, còn biết nói năng gì nữa ? Người muốn làm gì thì cứ việc ra tay đi !

Kiếm Phi lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu các hạ không sợ "Phân cân thổ cốt tảo hồn thủ" thì tại hạ đành phải thử thách một phen vậy.

Đà Sơn công tử nghe thấy Kiếm Phi nói đến môn thủ pháp ấy kinh hãi vô cùng, vội hỏi lại:

- Có việc gì, người cứ hỏi đi ?

- Hoàng Quá Thiên là người thế nào của các hạ?

Đà Sơn công tử đáp:

- Gia phụ !

- Ta tưởng Đà Sơn chủ là ai mà tiếng tăm lừng lẫy như thế ! Bây giờ mới biết là Hoàng Quá Thiên, việc ác gì cũng dám làm ! Vậy người hãy về báo cho cha người biết và bảo trong nửa năm là cùng, thế nào ta cũng đến Đà Sơn thăm y và quét sạch cửa ngõ của bốn môn.

Nói xong, chàng ném luôn cái quạt trả lại cho Đà Sơn công tử.

- Lúc ấy bốn công tử sẽ ở trên Đà Sơn đợi chờ...

- Ta cũng biết người không còn mặt mũi nào ở đất Trung Nguyên này nữa, vậy đi đi ! Nếu lần sau còn gặp ta lần thứ hai thì đừng có hòng được bình an như thế này.

Đà Sơn công tử đau lòng vô cùng, y mang theo võ công kỳ lạ vào Trung Nguyên tưởng phen này thế nào cũng thành vô địch thiên hạ, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ, ngờ đâu lại bị thua và bị nhục nhã như vậy, nên nhất thời y cứ đứng ngẩn người ra, không còn biết Kiếm Phi đang nói gì với mình nữa.

Kiếm Phi thấy đối phương như mất hồn vía, biết y đang nghĩ ngợi gì, liền quát lớn:

- Trung Nguyên này người tài ba nhiều lắm, chứ còn những người như người vào Trung Nguyên này thì có nghĩa lý gì đâu ? Mau bước đi !

Đà Sơn công tử hậm hực lườm chàng với Lý Hồng một cái rồi quay mình đi luôn.